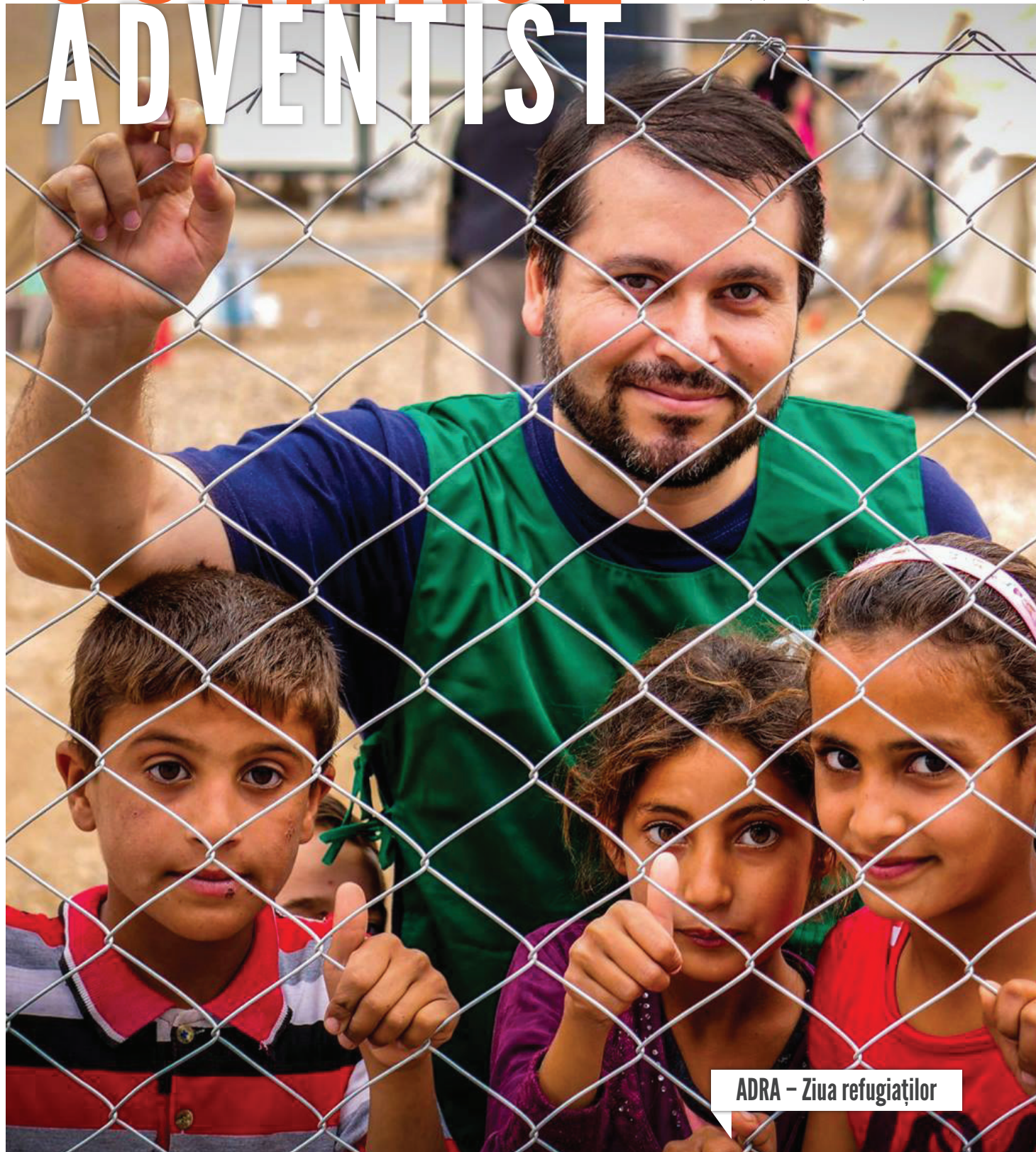


CURIERUL ADVENTIST

Iunie 2021: QUO VADIS, EUROPA? + SOLITUDINEA BINE-VENITĂ
+ ISPRĂVNICIA: CORVOADĂ, TROC SAU RECUNOȘTINȚĂ?
+ „CĂTRE ALEȘII CARE TRĂIESC CA STRĂINI...” + JUDECATĂ
FINALĂ + ANDREWS – „CEL MAI CAPABIL OM DINTRE NOI TOȚI!”
+ IMPERIALISMUL MESIANIC + TRECI PE TROTUAR!

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS



ADRA – Ziua refugiaților

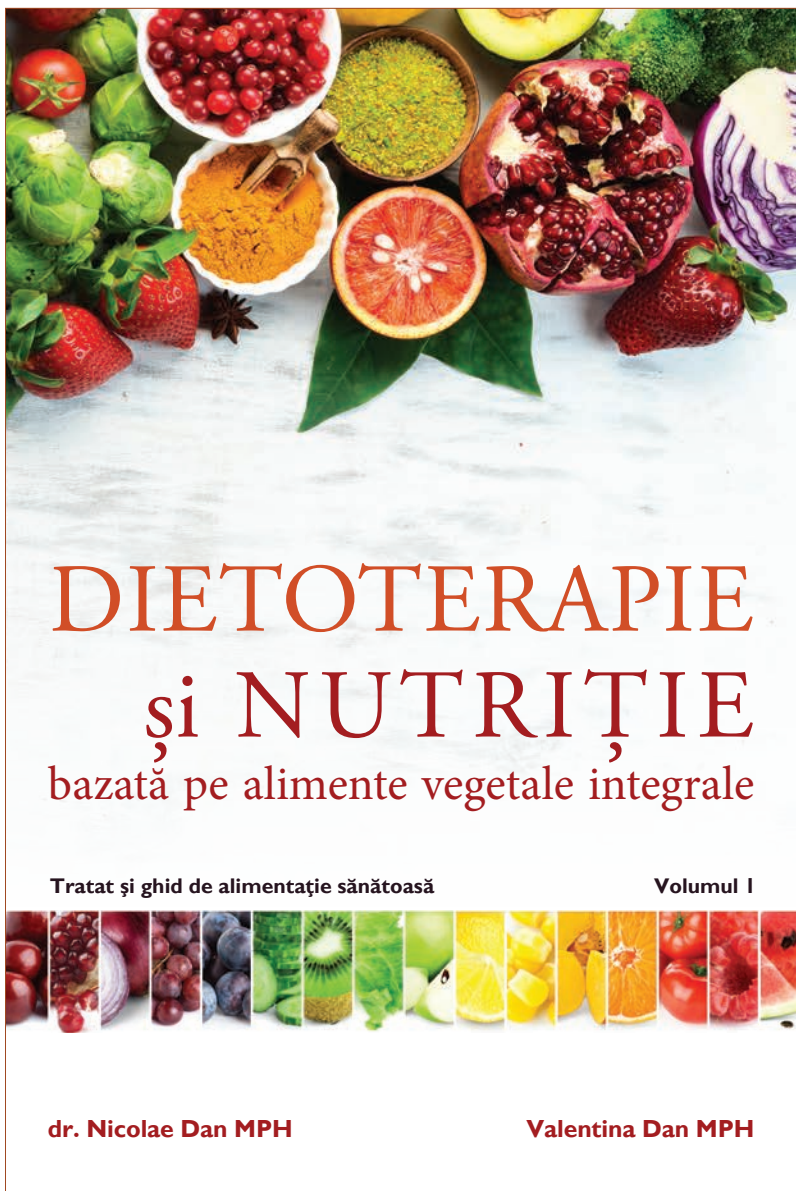
Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-L astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

Editura Viață și Sănătate vă pune la dispoziție un amplu tratat de alimentație sănătoasă, un ghid de dietoterapie cu numeroase sugestii practice. Această carte, menită să ajute la prevenirea bolilor, dar și la vindecarea lor, este o carte pentru publicul larg, dar și pentru profesioniști, pentru persoanele *sănătoase*, dar și pentru cele *bolnave*.

Autorii promovează *alimentația bazată pe alimente vegetale integrale* (ABAVI), conform principiilor medicinei întemeiate pe dovezi. Aceste dovezi provin atât din studii științifice de actualitate, cât și din experiența personală de un sfert de secol la Centrul de Sănătate Herghelia, unde mii de pacienți și-au rezolvat problemele de sănătate prin schimbarea stilului de viață, care a inclus și întoarcerea spre alimentația ABAVI propusă în paginile celor două volume ale acestei lucrări.

Cartea este scrisă:

- pentru persoanele care vor să *prevină* sau care *suferă* deja de **boli cardiovasculare aterosclerotice, hipertensiune, sindrom metabolic, obezitate, diabet, ulcer gastro-duodenal, boli inflamatorii intestinale, boală renală cronică, cancer** etc.;
- pentru **cei ce vor să-și mențină silueta** sau **să dea jos din kilograme**;
- pentru **cadre medicale și dieteticieni**, care trebuie să aibă competența de a face recomandări nutriționale pentru vegetarieni sau care vor folosi ABAVI în scop terapeutic;
- pentru **persoanele care țin posturile tradiționale** și doresc o alimentație echilibrată în perioada respectivă;
- pentru **călugări și așezăminte mănăstirești** în perioadele de post și nu numai;
- pentru **populația generală**, care oricum trebuie să includă în alimentația zilnică, fie că aceasta este omnivoră sau vegetariană, alimente de origine vegetală: legume, fructe, cereale integrale, leguminoase și nuci.



Anul XCVIII, IUNIE 2021. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-șef Teodor Huțanu; Coordonator ediție limba maghiară Ernest Szász; Consultanți: Aurel Neațu, Georgel Pîrlitu, Emil Jigău, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Robert Mandache, Viorel Răducan, Iosif Pașca, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Romică Sirbu, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Florian Ristea, Marius Andrei; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou lăncu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725



VIZIUNEA GLORIOASĂ

Astăzi, devine din ce în ce mai evident faptul că ne derulăm viața ca și cum am trece printr-o avalanșă a distrugerii ce paralizează toate plătinutitudinile și predicile noastre. Dacă iei lucrurile așa cum sunt, ajungi la disperare. Una reală și efectivă. Din cauza condiției căderii în păcat, temelia lucrurilor nu este rațională, ci plină de cruzime și tragică, iar recunoașterea lucrurilor așa cum sunt ele îl duce pe om la chinul disperării.

Negarea nu este o soluție. Omul care gândește dezvoltă mereu și un pesimism sănătos; gândirea nu poate duce la un optimism orb. „Ferice de cei ce plâng”, spune Domnul nostru. Dumnezeu nu-l învinuiește niciodată pe om pentru disperare. **Problema este ce facem cu disperarea.** Când un om ajunge la disperare, se pot întâmpla două lucruri: a) sentimentul său în fața vieții este cel al unei disperări tăcute, deoarece el nu știe nimic despre revelația dată despre Dumnezeu de către Isus Hristos sau b) își dă seama că nimeni nu-l poate scoate de aici, ci doar efortul creator al lui Dumnezeu; în consecință, el are atitudinea potrivită pentru a primi de la Dumnezeu ceea ce nu-și poate procura singur – viziunea glorioasă.

SPRE O VIZIUNE GLORIOASĂ PRIN LUCRURI OBIȘNUITE

Și cum se întâmplă aceasta?! Iată un exemplu.

Disperarea

1 Împărați 19:3,4: „Ilie, când a văzut lucrul acesta, s-a sculat și a plecat, ca să-și scape viața. A ajuns la Beer-Șeba, care ține de Iuda, și și-a lăsat slujitorul acolo. El s-a dus în pustie, unde, după un drum de o zi, a șezut sub un ienupăr și dorea să moară zicând: «Destul! Acum, Doamne, ia-mi sufletul, căci nu sunt mai bun decât părinții mei.»”

„Trecuseră doar câteva ceasuri de când fusese martorul manifestării minunate a puterii divine... Ilie așteptase mult de la minunea săvârșită pe Carmel. În experiența tuturor vin vremuri de descurajare cruntă și dezamăgire amară – zile când amărăciunea le este partea și le este greu să mai creadă că Dumnezeu mai este binefăcătorul cel iubitor al copiilor Lui de pe pământ, zile când necazurile hărțuiesc sufletul până acolo încât moartea pare mai de dorit decât viața.” (Ellen White, *Profeți și regi*, pp. 119, 120)

Dacă n-am fi niciodată deprimați, nici n-am fi vii. Doar lucrurile materiale, prin natura lor, nu pot fi deprimare. Dacă o ființă umană n-ar putea fi deprimată, ea n-ar fi capabilă nici de bucurie și exaltare. De aceea este vital să depășim situația critică și să pășim, alături de Dumnezeu, spre viziunea glorioasă.

Inițiativa

1 Împărați 19:5-7: „S-a culcat și a adormit sub un ienupăr. Și, iată, l-a atins un înger și i-a zis: «Scoală-te și mănâncă.» El s-a uitat și, la căpătâiul lui, erau o turtă coaptă pe niște pietre încălzite și un urciur cu apă. A mâncat și a băut, apoi s-a culcat din nou. Îngerul Domnului a venit a

CUPRINS

3 Editorial

Emil Jigău
Viziunea glorioasă

5 Reflecții

Daniel Nițulescu
Quo vadis, Europa?

8 Spiritual

Barabás Zsolt Adorján
Solitudinea bine-venită

11 Isprăvnicie

Ciprian Șandru
Isprăvnicia: corvoadă, troc sau recunoștință?

12 ADRA

Daniel Bota
„Către aleșii care trăiesc ca străini...”

18 Info

Grila de emisiuni Speranța TV/
Radio Vocea Speranței

20 Hermeneutică

Daniel Olariu
Principii hermeneutice de interpretare a Apocalipsei lui Daniel: structuralismul (II)

22 Istoria creștinismului

Benone Lupu
Sf. Paraschieva sau Sf. Vineri? (I)

24 Doctrină

Emilian Niculescu
Judecata finală (II)

26 Biografii

Cristian Trenchea
Andrews – „cel mai capabil om dintre noi toți”

28 Teologie

Florin Lăiu
Imperialismul mesianic (VI)

29 La odihnă

Aurora Belinschi

30 De la inimă la inimă

Aurel Neațu
Treci pe trotuar!

31 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

doua oară, l-a atins și a zis: «Scoală-te și mănâncă, fiindcă drumul pe care-l ai de făcut este prea lung pentru tine.»»

Îngerul din acest pasaj nu i-a dat lui Ilie o viziune, nici nu i-a explicat Scripturile, nici nu a făcut altceva remarcabil; i-a spus lui Ilie să facă cel mai obișnuit lucru: să se scoale și să mănânce. Aceasta se întâmplă când vine Duhul lui Dumnezeu. El nu ne dă o viziune glorioasă, ci ne ajută să o descoperim singuri făcând lucruri obișnuite.

Deprimarea tinde să ne îndepărteze de lucrurile obișnuite ale creației lui Dumnezeu. Atunci când vine El, suntem inspirați să facem cele mai simple și mai naturale lucruri – lucruri în care nu ne-am imaginat niciodată că există Dumnezeu, dar, pe măsură ce le facem, descoperim că El este acolo. Inspirația care ne vine în acest fel este îndreptată împotriva deprimării, iar noi trebuie să facem primul pas sub inspirația lui Dumnezeu. Imediat ce ne ridicăm și ascultăm, ne ridicăm pe un plan superior al vieții.

Viziunea glorioasă

1 Împărați 19:8: „El s-a sculat, a mâncat și a băut și, cu puterea pe care i-a dat-o mâncarea aceasta, a mers patruzeci de zile și patruzeci de nopți până la muntele lui Dumnezeu, Horeb.”

La Horeb, muntele lui Dumnezeu, toate lucrurile sunt goale și descoperite, iar Ilie are de-a face cu Dumnezeu, și numai cu Dumnezeu. Ilie fugise în pustie fiindcă nu-L avusese pe Domnul întotdeauna înaintea sa; el a privit mai degrabă la greutatea drumului decât la sfârșitul lui glorios.

La o astfel de experiență luminoasă suntem și noi chemați. Deprimarea rămâne în urmă și astfel suntem capabili să înaintăm, să îndeplinim lucruri neașteptate, să ajungem cu Dumnezeu la Dumnezeu, în locul în care primim de la El viziunea glorioasă. Și ce importanță mai are greutatea călătoriei, chiar în pandemie, dacă sfârșitul ei se dovedește a fi veșnicia! ■

Emil Jigău, trezorer, Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România

„Omul nu este Dumnezeu,
dar trebuie să servească scopului Său,
să asculte de un stăpân, să meargă pe o cale,
să renunțe la ceva, să devină ceva.

Admite aceasta!

Apoi omul trebuie să treacă de la vechi la nou,
de la ceea ce este zadarnic la ceea ce este real,
de la greșeală la fapt,
de la ceea ce odată părea bun
la ceea ce acum se dovedește a fi cel mai bun.”

Robert Browning (poet englez, 1812–1889)





QUO VADIS, EUROPA?

Parlamentul European recomandă evitarea cuvintelor „mamă” și „tată” în documentele oficiale și înlocuirea lor cu „părinte 1” și „părinte 2”. În urmă cu câteva zile, Parlamentul European a declarat Uniunea drept zonă liberă pentru comunitatea LGBT. Un precedent există. În 2018, consiliul local al Parisului a aprobat discret, dar în unanimitate, o hotărâre prin care, în documentele administrative, termenii „mamă” și „tată” au fost înlocuiți cu „părinte 1” și „părinte 2”. În numele aceleiași incluziuni sociale, decizia a fost luată pentru a nu mai fi „discriminate” cuplurile de homosexuali. Sub umbrela incluziunii sociale a neomarxismului progresist al lui *political correctness* încolțesc tot felul de devianțe care au început să intre în zodia normalității. În același an 2018, serviciile canadiene pentru forța de muncă au fost instruite să nu se mai refere la solicitanți ca „mamă”, respectiv „tată”, ci „părinte 1” și „părinte 2”.

Potrivit unor studii citate în *The Guardian* (aprilie 2015)¹, 10% din populația lumii este homosexuală. Institutul Williams din SUA confirmă cu date statistice această cifră (2011)²: 11% dintre adulții din SUA, aproximativ 26 de milioane de americani, au declarat că au simțit atracție față de același sex, în timp ce 8,2 %, aproximativ 19 milioane de americani, au declarat că au întreținut relații homosexuale. În Europa se respectă procentul celor care s-au declarat homosexuali, în jur de 10%.

Conform unei știri titrate de *Daily Telegraph* pe 16.02.2021³, stafului Universității Naționale din Canberra (Australia) i s-a cerut să evite folosirea termenilor care privesc identitatea de gen. În schimbul cuvintelor „mamă” și „tată”, ei pot folosi cuvintele „părinte gestant” și „părinte care nu poate naște”. Motivația acestei decizii este cauzată de excluderea persoanelor care nu se consideră nici bărbați, nici femei. Pe 21 octombrie 2020, papa Francisc uimea opinia publică cu declarațiile sale: „Homosexualii sunt copii ai lui Dumnezeu și au dreptul la familie.” Ulterior, Vaticanul l-a contrazis pe Sfântul Părinte. Totuși, tendințele sunt evidente.

Acest atac concertat asupra familiei tradiționale este surprinzător pentru că vizează conceptul de familie. Declarațiile ne deconspiră nu doar

preocuparea pentru drepturile minorităților sexuale, greșit asociate cu minoritățile religioase și etnice, ci mai ales depășirea unei linii roșii a normalității care ne devoalează și alte interese. Romania încă are avantajul, ca să-l citez pe Neagu Djuvara, „de a fi la granița dintre Orient și Occident”. Să privim partea plină a paharului. Mai bine retrograd și anacronic decât evoluat și civilizat în spiritul progresismului!

La nivel conceptual-semantic, familia este luată cu asalt, ceva ce nu s-a mai întâmplat în istorie până acum. Deciziile sunt luate în cascadă în numele nediscriminării categoriilor stigmatizate. Nu este niciun secret pentru nimeni că relațiile homosexuale sunt vechi de când e lumea.

Privire diacronică asupra homosexualității⁴

Majoritatea popoarelor antice din Orientul Apropiat priveau homosexualitatea ca pe o abominațiune. Chiar dacă textele confirmă ca a existat o oarecare incidență a pederastriei mutuale în Egipt, *Cartea Morților* ne vorbește despre un bărbat decedat care „a apărut la judecată în următoarea lume, mărturisind că nu a avut relații sexuale cu vreun băiat și că nu s-a spurcat în niciun fel”.

Pe la jumătatea secolului al II-lea î.Hr., în Mesopotamia, homosexualitatea apărea în lista păcatelor capitale. Printre altele, pedeapsa aplicată era castrarea. Homosexualitatea cultică și orice activitate sexuală deviantă erau considerate mai puțin vinovate, deoarece reprezentau un act de închinare. Nu există legi hitite care să interzică homosexualitatea, excepție fiind cazurile de incest: „Dacă un bărbat își viola propriul fiu, atunci era pedepsit cu moartea.”

Din Biblie aflăm că popoarele canaanite practicau fără opreliște homosexualitatea. Potrivit cărții necanonice 2 Enoh, această practică deviantă era consumată și înainte de Potop. Mishna privea homosexualitatea ca pe o urâciune care trebuia pedepsită cu o moarte mai severă, pentru că era mai rea decât o crimă. Versiunile mai

**FAMILIA
SUB ATAC
DANIEL
NIȚULESCU**



**OBSERVĂM CĂ FAMILIA
ESTE LUATĂ CU ASALT,
CEVA CE NU S-A MAI
ÎNTÂMPLAT ÎN ISTORIE
PÂNĂ ACUM.**

**A ATACA ATÂT DE
VISCERAL FAMILIA
BIBLICĂ, DORIND
ÎNLOCUIREA EI CU
O TERMINOLOGIE
DENATURATĂ,
ESTE UN GEST
FĂRĂ PRECEDENT.
UNA ESTE SĂ TE
LUPȚI PENTRU
TOLERANȚĂ
ȘI ALTA ESTE SĂ
FACI DEMERSURI
SĂ ADOPTI COPII
ÎN FAMILII DENA-
TURATE.**

târzii ale Talmudului interziceau unei femei care a practicat lesbianismul să se mărite cu un mare-preot, în timp ce bărbatul care consimțea la această perversiune nu avea voie să ofere mărturie la judecată”. Filo din Alexandria și Josephus Flavius apreciau că „legea trebuie să interzică asemenea activități... asemenea legi ar trebui să existe printre toate popoarele”.

Această practică pervertită prelua în Grecia antică. Nu există vreun dubiu că a fost influențată în mare măsură de caracterul narcisist al grecilor, de aprecierea exagerată pentru trupul masculin și de religia lor. Zeii practicau sodomia, dând astfel apă la moară muritorilor. Unii cercetători consideră că sodomia a apărut în Grecia cu aproximativ 1400 de ani înainte de Hristos. Cu vreo șapte secole î.Hr., Sappho, o doamnă de pe insula Lesbos, scria într-un jurnal despre simțăminte pe care le avea față de fete. Lesbos este insula de unde provine lesbianismul. Cea mai cunoscută formă de homosexualitate printre greci era pederastia. Termenul acesta se referea la origine la educația pe care un băiat trebuia să o primească de la un învățător-filozof. Chiar dacă această educație presupunea și inițierea în tainele pederastiei, era considerată o instituție onorabilă. Homosexualitatea a fost instituționalizată în armată, în educație, în familie și în legi. Marii filozofi greci, artiști, poeți și lideri – Socrate, Platon, Aristotel – au fost homosexuali.

Platon este cel care lansează pe piață mitul androgenului, justificându-și astfel comportamentul. În opera *Banchetul*, Platon prezintă opinia celebrului autor de comedii antice, Aristofan, care povestea că în vremurile de demult, oamenii aveau un aspect dublu: adică aveau patru mâini și patru picioare, două capete fixate într-un singur gât și erau închiși într-o sferă. Pentru că oamenii deveneau tot mai puternici, zeul suprem, Zeus, s-a supărat pe ei și a propus tăierea sferei. Cele două jumătăți despărțite se caută de-atunci la nesfârșit. Zeus i-a despărțit și pe cei care erau bărbat și femeie în aceeași ființă (eterogeni – genuri diferite) și pe cei „homogeni” (două femei sau doi bărbați). Și ce să vezi, de atunci eterogenii sau ceilalți își caută sufletul pereche de care au fost despărțiți. Un mit superb, dar aducător de multe eșecuri. Spartanii erau gay, prima linie a armatei era formată din soldații gay. Erau psihopați și doreau să moară împreună cu partenerul, sufletul pereche. Se credea că un soldat avea mai mare putere cu partenerul lângă el pe câmpul de luptă. Platon credea că e bine ca pe lângă soție să ai și doi-trei băieți ca parteneri.

În secolul II î.Hr., Roma antică preia de la greci aceste comportamente dezordonate. Câteva coduri de legi romane legiferează homosexualitatea: *Lex Scantia* (226 î.Hr.), *First novella* (538), *Second Novella* (544) etc.

Părinții bisericești au condamnat cu fermitate sodomia. Augustin și Cristostom sunt de acord că este un comportament inacceptabil. Începând cu al patrulea secol, conciliile bisericești emit legi și canoane împotriva homosexualității. Gnosticii, în schimb, erau dualiști și considerau că trupul este rău. În timp ce neofiii trebuiau să aibă soții, ezotericii credinței erau privilegiați să se culce cu bărbați. *Anthropos* („omul”) la origine nu avea gen sau sex, aceasta fiind lucrarea unui spirit rău. Biserica creștină a privit homosexualitatea ca pe un păcat foarte grav. Potrivit lui Grigore de Nisa, pedeapsa varia între 9 ani de penitență și excomunicarea. În Evul Mediu, homosexualitatea era asociată ereziei.

Cu toate acestea, a ataca atât de visceral familia biblică, dorind înlocuirea ei cu o terminologie denaturată, este un gest fără precedent. Una este să te lupți pentru toleranță și alta este să faci demersuri să adopți copii pe care să-i crești în familii denaturate. Copii crescuți de părinți surogat, în afara climatului sănătos și echilibrat oferit de o mamă și un tată.

Liberalismul și secularizarea, alături de lobby-ul insistent inițiat de partida homosexualilor, au condus la posibilitatea includerii acestor devianțe în zona normalității heterosexuale. Neomarxismul progresist a devenit foarte incisiv în lobby-ul prohomosexual pe care îl face în ultima vreme.

Ce mai urmează? Încotro se îndreaptă lumea noastră? Potrivit unui proiect de lege votat pe 11 martie anul curent, copiii din Europa își pot schimba identitatea de gen cu ajutorul intervențiilor chirurgicale, fără acordul părinților sau chiar împotriva acestora. Copiii sunt încurajați încă de la vârsta grădiniței să își păstreze neutralitatea de gen până când vor decide ce sunt și ce doresc să devină. Vă imaginați care va fi trendul societății noastre cu astfel de cetățeni? În timp ce Europa și întreaga lume se scufundă în pandemia de COVID-19, afacerile falimentează la foc automat, economia se prăbușește, rata șomajului crește alarmant, politicienii sunt preocupați de agende ascunse: drepturile „fundamentale” ale homosexualilor de a fi numiți părinți, mamă și tată, de a adopta copii, ale copiilor de a-și schimba sexul cu acordul sau împotriva părinților, eutanasierea etc.

Înainte de prăbușirea Imperiului Roman de Răsărit, în 1453, când otomanii erau la porțile citadelei Constantinopolului, floarea elitistă își permitea luxul de a dezbate probleme „stringente” nesoluționate până atunci: câți demoni sunt pe un vârf de ac, dacă sufletul omului se ridică odată cu trupul de pe scaun, ce sex au îngerii etc. Prin breșa creată de decadența morală și-au făcut loc otomanii, acel *flagellum Dei* – bici pe care Dumnezeu l-a trimis să-i îndrepte pe cei ce trebuiau să le fie o lumină. Distanța de la mărire la decăderea imperiilor poate fi foarte mică.

Sic transit gloria mundi, Europa! Se răsucesc Luther în mormânt, dragi protestanți! Se ridică pentru câteva secunde și își bate singur cuie în criptă pentru că lumea protestantă a depășit în decădere și avangardism Antihristul înscăunat în cetatea celor șapte coline! Nu mai este lumea pe care au lăsat-o marii reformatori. Din modestie și respect pentru Isus Hristos, Luther își îndemna coreligionarii să nu-i poarte numele. A avut dreptate! Pilonii fondatori ai Europei de astăzi au fost puși de bravii noștri înaintași. Bine spunea cel mai renumit sociolog, Max Weber, despre etica protestantă care a generat spiritul capitalismului. Mai putem vorbi astăzi despre etică protestantă? Odată cu dispariția ei se va evapora și spiritul capitalismului. Dacă Europa este astăzi un El Dorado visat de atâția imigranți, este grație acestor titani protestanți de care ar trebui să vă fie rușine, urmași ai lor! Pașii pe care vă încumetați să-i faceți vor grăbi inevitabil finalul unei civilizații. Mai potrivite ca oricând sunt astăzi parafrazatele cuvinte ale lui Ștefan cel Mare: „Europa nu este a voastră, ci a urmașilor urmașilor voștri!” Credeți că o vor mai apuca?

Practicarea sodomiei a fost un semn al decadenței lumii antediluvienă, a Sodomei și a Gomorei, anticipând distrugerea lor. Perversiunile sexuale de astăzi sunt un reper al iminenței distrugerii lumii noastre. Biblia declară fără drept de apel că sodomiții nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu (1 Corinteni 6:9), indiferent de acuzațiile care sunt aduse celor care apără valorile creștinismului: de la fundamentalism religios la poliția gândirii Evului Mediu. Indiferent dacă este sau nu o dezordine psihosomatică, cromozomială, cauzată de factorii unui mediu predispozant și, mai ales, de plăcere și alegerea personală, Leviticul 18:22 declară fără echivoc că „este o urâciune să te culci cu un bărbat cum se culcă cineva cu o femeie”. Pentru că umpluseră „paharul nelegiurii”, Dumnezeu a nimicit popoarele Canaanului. Prezența sodomiților în Israel era un indicator

precis al moralității împăratului care era pe tron. De fiecare dată când pe tron se suia un om al lui Dumnezeu, sodomiții erau alungați din țară (1 Împărați 22:46). 1 Împărați 14:24 – „Au fost chiar și sodomiți în țară. Au făcut toate urâciunile neamurilor pe care le izgonise Domnul dinaintea copiilor lui Israel” face referire la homosexualii cultici care erau dedicați ca prostituați și prostituate sacre cultului fertilității de la temple.

Cum ar trebui să ne raportăm la aceste persoane? Biserica Adventistă ne îndemna în aprilie 2017, în „Declarația cu privire la transsexualitate”, să îi privim pe acești oameni cu „demnitate și respect” și „din momentul în care ei își ordonează viața conform principiilor biblice cu privire la sexualitate și căsătorie, ei pot deveni membri ai Bisericii Adventiste”⁵.

Aceste bezne ale minții nu fac altceva decât să grăbească sfârșitul civilizației umane și să împlinească „fericita nădejde” – revenirea Domnului nostru Isus Hristos! ■

BIBLIA DECLARĂ CLAR CĂ SODOMIȚII NU VOR MOȘTENI ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU, INDIFERENT DE ACUZAȚIILE ADUSE CELOR CARE APĂRĂ VALORILE CREȘTINISMULUI: DE LA FUNDAMENTALISM RELIGIOS LA POLIȚIA GÂNDIRII EVULUI MEDIU.



¹ <https://www.theguardian.com/society/2015/apr/05/10-per-cent-population-gay-alfred-kinsey-statistics>, accesat astăzi 31.03.2021.

² <https://williamsinstitute.law.ucla.edu/publications/how-many-people-lgbt/>, accesat astăzi 31.03.2021.

³ <https://www.dailymail.co.uk/news/article-9262007/Academics-Australian-National-University-told-staff-stop-using-word-mother.html>, accesat astăzi 31.03.2021

⁴ Următoarele rânduri reprezintă o sinteză a unui articol publicat de Ekkehardt Mueller pe portalul Institutului de Cercetare Biblică din SUA, <https://adventistbiblicalresearch.org/materials/homosexuality-in-history/>.

⁵ <https://www.hrc.org/resources/stances-of-faiths-on-lgbt-issues-seventh-day-adventist-church>, accesat astăzi 31.03.2021; vezi și <https://www.adventist.org/official-statements/homosexuality/>.

Daniel Nițulescu, doctor în istorie, este directorul Departamentului Misiune Externă al Conferinței Muntenia



SOLITUDINEA BINE-VENITĂ

„Veniți singuri la o parte, într-un loc pustiu, și odihniți-vă puțin.” – Marcu 6:31

Afost o zi destul de aglomerată când Isus a rostit aceste cuvinte. Dar nu numai ziua respectivă a fost încărcată, ci și întreaga perioadă anterioară. Conform relatării Evangheliei, Isus a slujit mai întâi în Nazaret și, deși s-au minunat de înțelepciunea Sa, cei de acolo au bagatelizat slujirea Lui, pentru că El era doar fiul unui simplu tâmplar. Apoi a mers mai departe și a lucrat în satele din jurul Galileei. Curând i-a trimis pe cei doisprezece ucenici să predice Evanghelia și să facă bine oamenilor.



Pe măsură ce discipolii și-au îndeplinit propria misiune, a avut loc o tragedie cu o rudă apropiată a lui Isus: vărul său, făuritorul de drumuri, vocea care strigă din pustie, care proclama aceeași convertire ca și Mântuitorul. Ioan Botezătorul a fost decapitat. Când Isus a aflat de acest lucru, a pornit într-o barcă spre un loc nelocuit pentru a fi singur (Matei 14:14). Deși descrierea făcută de evangheliști nu este pe deplin univocă, este clar că în această perioadă s-au întors ucenicii din misiunea lor. Au călătorit pe jos, nu se știe ce distanță au parcurs, au fost obosiți și flămânzi, pentru că nu au avut timp nici să mănânce din cauza mulțimii care venea la Isus și, probabil, nu au putut să relateze tot ce li s-a întâmplat în timpul misiunii lor. Aici se împletește ceea ce scriu cei doi evangheliști, că Isus, auzind vestea morții lui Ioan, tânjea după singurătate, dar și-a inclus și ucenicii în această solitudine. Potrivit lui Luca, au navigat spre Betsaida (având sensul de: casa pescuitului, și era locul de origine al lui Filip, Petru și Andrei), o localitate de pe malul nord-estic al lacului Chineret¹. Era un sat de pescari care se afla deja în afara jurisdicției lui Irod, chiar la marginea a ceea ce Biblia numea Galileea neamurilor, la granița teritoriului lui Manase. Alegerea acestui loc poate fi explicată și prin faptul că Irod aflase despre lucrarea lui Isus și credea că Ioan a fost înviat, așa că Isus dorește să plece în afara jurisdicției guvernatorului. Scriptura sugerează, de asemenea, că Isus nu dorește să ajungă în localitate, ci într-un loc nelocuit, pustiu, în care să poată fi singuri și să se odihnească. Undeva unde se pot scutura de praful drumului, își pot satisface foamea și pot purta o lungă conversație cu Stăpânul lor, dezvăluind modul în care Duhul lui Dumnezeu a lucrat prin ei. Cu toate acestea, evanghelistul Marcu sugerează că nu au ajuns în Betsaida², ci într-un loc nelocuit, și au navigat acolo doar la porunca lui Isus (Marcu 6:45). Dar mai multe despre aceasta, mai târziu.

Sosirea lor a fost observată de oameni și s-a adunat o mulțime mare. Deși erau obosiți, flămânzi, și poate că pe Isus L-a preocupat gândul pierderii vărului Său și faptul că în curând El Însuși va suferi o soartă similară, conform Evangheliei, Mântuitorului I s-a făcut milă de mulțimea ce Îi amintea de o turmă fără păstor și a început să o învețe și să îi vindece pe bolnavi.

Timpul s-a scurs încet, iar ucenicii erau, de asemenea, foarte epuizați, pentru că în acea zi merseseră mult pe jos, flămânziseră, traversaseră Marea Galileei, slujiseră mulțimii, care de asemenea era flămândă, și iată că a sosit vremea să plece

acasă. Dar ziua și sarcinile ei erau departe de a se fi terminat. Isus Se pregătea pentru un alt miracol și ucenicii au jucat un rol important în executarea acestuia. Urma ospătarea celor cinci mii de bărbați, femei și copii. Hrana trebuia distribuită și apoi resturile trebuiau colectate. În acest moment se făcuse târziu și Isus a început imediat să-i îndemne pe discipoli să urce pe corabie și să vâslească până la Betsaida.³

Când am vizitat Israelul, cu ani în urmă, am avut ocazia să fac o scurtă excursie cu barca pe Marea Galileei. Deoarece marea aceasta este doar un lac⁴ mai mare, am întrebat marinarii cum este posibil să se producă o furtună periculoasă pe un lac de această dimensiune. Atunci am aflat că furtuna este cauzată de un vânt de nord care vine dinspre Muntele Hermon, situat la cca 60 km nord de lac. Muntele Hermon are 2 814 m înălțime, în timp ce Marea Galileei este la 212 m sub nivelul mării. Aerul rece de munte ajunge la suprafața apei calde a lacului, care este cu mai mult de 3 000 m mai jos, ceea ce provoacă o mișcare periculoasă a aerului. Potrivit marinarilor, celor aflați pe mare le rămâne doar o jumătate de oră să scape după ce vântul se pornește. Dacă nu ajung la țarm până atunci, furtuna le poate pune viața în pericol.⁵ Mai mult, situația ucenicilor a fost și mai dificilă, după cum descriu evangheliile, au luptat împotriva vântului din față. Acest lucru este de înțeles, deoarece, potrivit lui Marcu, Isus i-a trimis spre Betsaida. Din cauza direcției sale, vântul venit de la Hermon suflă întotdeauna dinspre Betsaida, pe măsură ce aerul rece pătrunde prin valea prin care Iordanul (cele trei brațe ale sale) se varsă în Marea Galileei, lângă Betsaida. Pe înțelesul tuturor, ucenicii au vâslit contra furtunii. Conform descrierii lui Marcu, ei ajung la Betsaida abia mai târziu (8:22).

După ce a dat drumul norodului, Isus a rămas singur pe țarm. Odată cu trecerea timpului, i-a văzut pe ucenici luptându-se cu furtuna, așa că după ora 3 dimineața (în a patra strajă din noapte) a mers la ei umblând pe mare. Potrivit lui Matei, în acest moment a avut loc și umblarea pe apă a lui Petru. În același timp, potrivit celor două evanghelii sinoptice, sosirea lui Isus a calmat imediat marea, în timp ce, potrivit lui Ioan, odată cu venirea lui Isus, corabia a sosit îndată la locul spre care mergeau. Potrivit relatării lui Marcu, în loc de Betsaida, ucenicii ajung în Ghenezaret, ceea ce înseamnă probabil coasta nord-vestică, iar după relatările lui Ioan, aici se afla Capernaumul.

Au ajuns dimineața devreme, dar imediat ce au tras la mal, oamenii L-au recunoscut imediat

pe Isus și au venit în jurul Lui. Își aduceau bolnavii la El și, oriunde mergea, peste tot Îl urmau. Potrivit relatării lui Ioan, cei care mâncaseră pâine și pește cu o seară înainte L-au căutat și ei până L-au găsit pe Isus și I s-au alăturat. Dar aceștia din urmă, potrivit lui Isus, au venit numai pentru că mâncaseră și erau mulțumiți, iar mulți dintre ucenicii Lui L-au părăsit după cuvintele Sale rostite din ziua aceea. Mai mult, conform lui Matei și Marcu, chiar și fariseii și cărturarii L-au înconjurat și au pus la îndoială obiceiurile discipolilor de a se spăla.

Ei bine, de ce am analizat evenimentele atât de detaliat? Dacă derulăm filmul înapoi, vom observa că ucenicii s-au întors din misiunea lor flămânzi, obosiți și au vâslit într-un loc în care Isus a învățat și a vindecat pentru restul zilei. Apoi au ospătat norodul, au adunat resturile și au vâslit din nou la porunca lui Isus, de data aceasta împotriva vântului și a furtunii. Când au tras la mal, au fost din nou înconjurați de o mulțime, din nou muncă, din nou sarcini, mai mult, chiar și conducătorii poporului s-au legat de ei. Și aș putea înșira mai departe. Pe bună dreptate putem spune că ucenicii au fost epuizați! În același timp, deși au slujit lui Dumnezeu și oamenilor, a rămas la urmă motivul pentru care Isus îi chema: să fie singuri cu El.

Sunt convins că tu, cititorule, cel mai probabil ai experimentat acest lucru. Noi, credincioșii, ne sacrificăm viețile pentru a sluji lui Dumnezeu și semenilor noștri. Totuși, sub auspiciile acestui lucru, de foarte multe ori, punerea în aplicare a invitației cu care am început articolul rămâne la urmă sau ajungem foarte greu să fim singuri, doar în prezența lui Isus.

Pe măsură ce trece timpul, viața oamenilor ajunge din ce în ce mai lipsită de liniște și singurătate. S-ar putea spune pe bună dreptate că mulți se tem de singurătate. De îndată ce se face un pic de liniște, pornim televizorul, computerul, radio-ul. Poate că ascultăm muzică sau, dacă facem parte din generația de astăzi și de ieri, petrecem fiecare minut liber jucându-ne cu telefonul mobil. Zgomotul, preocupările, socializarea circulă pe toate canalele. Omului din secolul al XXI-lea nu-i rămâne mai nimic din singurătate. Cu toate acestea, singurătatea este locul de întâlnire cu Dumnezeu!

Cel rău, chiar și pe vremea lui Isus și a ucenicilor, a făcut tot posibilul să nu avem timp să

**COMUNIUNE
LINISTITA
BARABAS ZSOLT
ADORJAN**



**SIGUR, DE FOARTE
MULTE ORI, AJUNGEM
FOARTE GREU SĂ FIM
SINGURI, DOAR ÎN
PREZENȚA LUI ISUS.**

petrecem în liniște cu Dumnezeu și să ne bucurăm de compania exclusivă a Mântuitorului. Să nu poți/puteți fi doar tu/voi și El. Să vină mulțimea, grijile, munca, indiferent dacă este nobilă! Pur și simplu să fie tumult, zgomot, aglomerație, astfel încât să nu poți să te întorci către sine. Isus a observat acest lucru în propria Sa viață și i-a silit pe ucenici să plece. De asemenea, a trimis și norodul și a rămas singur pe țărm, în compania Tatălui.

Așa cum o baterie nu poate fi utilizată continuu fără încărcare, tot așa lucrurile spirituale nu pot fi îndeplinite fără să ne reîncărcăm spiritual la Sursa vieții. Acest lucru, la rândul său, cere omului să acorde o atenție exclusivă Mântuitorului său. Probabil se potrivesc versurile uneia dintre melodiile noastre de tineret: „Dacă o dată pe zi ai fi puțin în liniște, și ai fi în tăcere doar cu Dumnezeu, întrebările s-ar rezolva, balsamul ar cădea pe rana ta, și această tăcere ar fi calea către viață.”

Avem nevoie de solitudine, avem nevoie de singurătate, avem nevoie de tăcere cu Dumnezeu. Este nevoie de timp pentru a ne întoarce către sine, pentru a medita și pentru a clarifica lucrurile vieții noastre. Trebuie să încetinim ritmul, să oprim tumultul de informații și sunete și să ne retragem cu Creatorul nostru.

Ultimele decenii au adus descoperiri serioase și vitale legate de modul în care funcționează lobul nostru frontal. Astăzi știm că personalitatea, moralitatea, credința și deciziile noastre sunt determinate de partea frontală a creierului nostru. Totodată, cunoaștem faptul că lucrurile ce duc la dependență, cum ar fi alcoolul, tutunul, drogurile, cofeina, jocurile de noroc, pornografia, diverse activități extreme, consumul de zahăr, muzica – și altele – au un efect grav, dăunător, paralizant asupra acestei zone a creierului nostru. Cu toate acestea, faptul că atenția noastră este în mod constant distrasă de ceva, că nu putem îndeplini o sarcină fără prezența factorilor derutanți și faptul că există o creștere dramatică a numărului deciziilor – importante sau mai puțin importante – de luat în fiecare zi ne determină încet-încet să fim incapabili de acest lucru. Abilitățile noastre mintale sunt bombardate de mulțimea informațiilor, a deciziilor, a așteptărilor mari și mici, întrucât toate informațiile solicită din partea lobului frontal o opinie. Iar aceasta, în timp ce ne afectează personalitatea, ne distruge și spiritualitatea.

Albert Einstein a dat mult să fie singur și să-și analizeze gândurile. Nicola Tesla, celebrul inventator, a considerat singurătatea scena ideilor și a inovației. Potrivit lui Pablo Picasso, nu există o muncă de calitate fără singurătate. Și lista ar putea continua.

Dragă cititorule, nu există spiritualitate fără solitudine, pentru că acesta este locul în care apare Mântuitorul. Tăcerea este locul în care, împreună cu psalmistul⁶, medităm la sensul existenței omului și la Dumnezeul iubitor. Aici putem să ne facem o introspecție, ne pu-

tem rezolva lucrurile cu Dumnezeu, aici putem planifica și ne putem gândi la viitorul mântuirii noastre.

Așadar, să ne rezervăm timp pentru singurătate și să-l privim ca pe o componentă integrală și esențială a vieții. Dacă uitați să fiți singuri, setați-vă un memento pe telefon, lipiți note la locurile vizibile ale locuinței. Rugați partenerul de viață să vă acorde timp în fiecare zi ca să fiți singuri. Închideți telefonul! Îndepărtați-vă puțin de societate. Plimbați-vă în natură. Să decidem că liniștea de dimineață și de seară aparține lui Dumnezeu în fiecare zi! Să înțelegem că cel rău luptă acerb împotriva acestui lucru, pentru că știe că acesta este adevăratul și singurul nostru bastion protector. În același timp, trebuie să cunoaștem faptul că omul care nu învață să trăiască în compania lui Dumnezeu în această lume nu va învăța niciodată. Și Enoh tot aici a învățat acest lucru. Dumnezeu S-a adresat tuturor eroilor credinței în singurătate, și pe ucenici i-a învățat în natură.⁷

În cele din urmă, aș dori să închei prin cuvintele lui Ellen G. White despre viața lui Isus: „Părea că este separat de oameni. Clipele Lui de fericire erau atunci când Se găsea singur împreună cu Dumnezeu și cu natura... De multe ori, zorile dimineții Îl găseau în vreun loc retras, meditând, cercetând Scripturile sau rugându-Se. Din aceste răstimpuri de liniște pornea apoi spre casă, unde Își relua lucrările și dădea pildă de muncă plină de răbdare.”⁸

„Lui Isus Îi plăceau scenele din natură. Pentru El, fiecare loc retras și liniștit era un loc sfânt.”⁹

Stimate cititor, fii un vizitator regulat al templului tăcerii! ■

¹ Cu alte cuvinte, Ghenezaret este derivat din cuvântul ebraic *kinor* – vioară – și descrie forma Mării Galileei sau a Tiberiadei, care are forma unei lăute.

² Luca este singurul care menționează acest lucru și contrazice evidența lui Marcu că au navigat într-un loc nelocuit și din locul înmulțirii pâinii Isus îi trimite la Betsaida.

³ Aici, descrierea evangheliștilor este neclară, pentru că Ioan susține că au ajuns în Capernaum și, nu în Betsaida. Însă acest lucru va fi clarificat mai târziu.

⁴ Este de 3,6 ori mai mic decât Lacul Balaton și de 5 ori mai mare decât Lacul Roșu.

⁵ În secolul al XVII-lea, Rembrandt a reușit să picteze foarte realist lupta ucenicilor cu valurile.

⁶ Psalmii 8:4-10.

⁷ Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 291.

⁸ *Ibidem*, p. 89.

⁹ *Ibidem*, p. 290.

ISPRĂVNICIA: CORVOADĂ, TROC SAU RECUNOȘTINȚĂ?

Domnul Isus, cât a fost pe pământ, a revoluționat felul în care păzim Sabatul și aducem zecimea.

Ce e mai important? Să fii un sfânt în Sabat sau să „treieri” grâul în trecere pe câmp? Să dai zecime din izmă și mărar sau să oferi doi bănuți? Oare acesta să fie subiectul isprăvniciei?

Merge de o viață la biserică. Oferă zecime cu conștiinciozitate, dar le spune, binevoitor, celorlalți, chiar dacă printre ei se află și un adolescent ușor confuz, „că știe el cum se împart banii la Conferință”.

Nu face parte din Biserica Adventistă. Are o afacere înfloritoare, în urma unui experiment propriu: un prieten de-al lui i-a mărturisit modul în care își poți crește conturile (și asta având conștiința curată). A observat că, oferind zecime, a avut idei mai bune în a-și coordona munca și nu a mai suferit pierderi.

Are 85 de ani și e campioană la oferit cele mai mici zecimi: 3 lei (din această cauză, casierul a atras frecvent atenția pentru a nu mai pune colecția în plicul de zecime). Dacă acesta a fost cadoul ei de la o vecină miloasă, 30 de lei, cum să nu-I mulțumească lui Dumnezeu?

Trei exemple, aceleași acțiuni, dar motivație diferită.



Când am început să lucrez ca pastor și auzeam nemulțumirile membrilor cu privire la modul în care se distribuie zecimea lor, mă gândeam că, dacă aș fi la conducere, aș face un dosar cu toate facturile și apoi l-aș distribui tuturor bisericilor. Eram convins că transparența reprezintă soluția, că astfel i-aș scăpa pe oameni de corvoadă.

Tot în perioada aceea, mi-am completat arsenalul cu o predică detaliată din Deuteronomul: „Binecuvântarea, dacă vei asculta; blestemul, dacă nu vei asculta”, creând și o reprezentare vizuală a munților Garizim și Ebal. Nu-mi dădeam seama că, de fapt, îi învățam pe membri să reducă acest act de închinare la un simplu troc.

Dar unde situăm aprecierile pe care le face Însuși Domnul Isus? „Adevărat vă spun că această văduvă săracă a dat mai mult decât toți...” Cui a dat? Celor ce au făcut din Templu o peșteră de tâlhari? Doamne, cum ai putut aprecia atâta inconștientă, o asemenea risipă nechibzuită? În loc să-Ți înveți ucenicii să ofere văduvelor propria zecime, tu lauzi o văduvă care-și dă ultimii bani unor vânzători nelegiuiți, ce își bat joc de lucrarea Ta? Nu cumva ne ceri să susținem renovări de apartamente și achiziționarea de rochii scumpe?

Dădeau zeciuială din tot ce aveau, dar fără milă și credincioșie au valorat doar un „vai de voi”.

E adevărat că Dumnezeu răsplătește credința în „a primi, pentru că dau”, însă, de ce te-ai mulțumi cu binecuvântări mediocre, când ai asigurarea că ți se dă totul pe deasupra?

De ce să dau zecime? Pentru înaintarea lucrării? Pentru plata slujbașilor? Da, însă acestea sunt aspecte secundare. Noi dăruim pentru că El a dăruit întâi.

Isprăvnicia cere un răspuns al inimii. Tu cum vei răspunde? ■

Ciprian Șandru, Departamentul Isprăvnicie, Uniunea de Conferințe

**RECUNOȘTINȚĂ
AUTENTICĂ
CIPRIAN
ȘANDRU**



**DE CE SĂ DAU ZECIME?
PENTRU ÎNAINȚAREA
LUCRĂRII? PENTRU
PLATA SLUJBAȘILOR?
DA, ÎNSĂ NOI DĂRUIM
PENTRU CĂ EL
A DĂRUIT ÎNTÂI.**



„CĂTRE ALEȘII CARE TRĂIESC CA STRĂINI...”

NOI ÎNȘINE TREBUIE SĂ VEDEM ȘI APOI SĂ LE PERMITEM CELORLALȚI SĂ VADĂ CĂ MIGRANȚII ȘI REFUGIAȚII NU REPREZINTĂ DOAR O PROBLEMĂ DE REZOLVAT, CI SUNT FRAȚI ȘI SURORI CARE TREBUIE PRIMIȚI, RESPECTAȚI ȘI IUBIȚI.

Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună-cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu” (Efeseni 2:19). În vremea noastră, care poate fi numită și era migrației, mulți oameni nevinovați ajung victime ale „marii înșelăciuni” a mai bine-lui promis de marile puteri politice, un „mai bine” care nu este altceva decât o iluzie, o fata morgana a unei lumi în plină decadentă și declin. Durerile nașterii Noului Pământ se simt tot mai mult an după an. Mulțimi de oameni greu de numărât caută paradisuri unde viața să fie mai bună. Pentru cei mai mulți dintre ei, pământul pe care odată l-au numit patrie, locul pe care l-au numit cămin, a devenit anticamera iadului. Drept urmare, ei întreprind o călătorie către un „paradis” care, în mod inevitabil, le trădează așteptările. Prezența lor, uneori incomodă, ajută la dezmembrarea mitului unui progres de care beneficiază câțiva, în timp ce este construit pe exploatarea multora. „Noi înșine trebuie să vedem și apoi să le permitem celorlalți să vadă că migranții și refugiații nu reprezintă doar o problemă de rezolvat, ci sunt frați și surori care trebuie primiți, respectați și iubiți. Sunt o ocazie pe care Providența ne-o oferă pentru a ajuta la construirea unei societăți mai drepte, a unei democrații mai perfecte, a unei țări mai unite, a unei lumi mai frățești și a unei comunități creștine mai deschise și evanghelice.”¹

Povestea unui copil refugiat

Alia are 10 ani acum și locuiește în prezent în Damour, Liban, dar pe când împlinea 7 ani a fost nevoită să fugă din casa ei din Aleppo, Siria, din cauza războiului care i-a lovit țara. Amintirile ei din prima parte a copilăriei sunt cele ale unui film de groază, amintiri care o vor însoți tot timpul și care o pot afecta pe tot parcursul vieții. Iată mărturia ei pe scurt:

„Ultimul lucru pe care mi-l amintesc despre Siria, înainte de a pleca, a fost când mama mă ducea de la noi de acasă la bunicii noștri. Drumurile erau pline de oameni morți. Am văzut oameni morți fără cap sau fără mâini ori picioare. Eram atât de șocată încât nu mă puteam opri din

plâns. Pentru a mă liniști, bunicul meu mi-a spus că erau oameni răi, dar asta nu m-a liniștit prea mult. Chiar dacă unii i-au considerat ca fiind răi, ei erau niște ființe umane care acum zăceau lipsite de viață pe de-o parte și de alta a drumurilor. Plecând de acasă, am lăsat o prietenă în Siria, se numea Rou’a. Mi-e foarte dor de ea și mi-e dor să merg la școală cu ea. Obişnuiam să mă joc cu ea și cu Atari, câinele meu, dar nu am putut să-l aduc cu mine. Mai aveam și porumbei, unul dintre ei avea ouă, îi hrăneam și îi îngrijeam. Sunt îngrijorată pentru ei, mă rog cu adevărat ca cineva să aibă grijă de ei. Dar aici am un pisoi mic pe care îl iubesc cu adevărat! Mi-e foarte dor de casa mea. Sper că într-o bună zi ne vom întoarce și lucrurile vor fi la fel ca înainte.”²

Povestea sumară a Aliei este una dintre zecile de milioane de povești, niciuna fericită. În întreaga lume, peste 70 de milioane de oameni nu mai au un loc pe care să îl poată numi „acasă”. Persecuția și teroarea i-au forțat pe acești refugiați să fugă, lăsând totul în urmă. Au pierdut membri ai familiei, prieteni, bunuri și locurile familiare ale patriei lor.

În medie, 42 500 de persoane fug zilnic de la casele lor pentru a căuta protecție la granițele proprii țări sau ale altor țări. Numai în ultimul an, au existat 13,9 milioane de persoane nou-strămutate. Războiul civil din Siria a dus la una dintre cele mai grave crize umanitare din viața noastră. Peste 11 milioane de sirieni sunt în prezent strămutați. Aceștia reprezintă 45% din populația siriană. O statistică deloc de neglijat este aceasta: 86% dintre refugiații lumii sunt găzduiți de țările sărace sau în curs de dezvoltare. Majoritatea țărilor dezvoltate sau bogate refuză imigranți, sunt ostile primirii acestora și practică politici de rasism ca să descurajeze empatia propriilor cetățeni față de acești imigranți.

Cea mai mare tabără de refugiați din lume se află în Dadaab, Kenya, unde sunt găzduiți peste 329 000 de oameni. Tabăra de refugiați Dadaab a fost amenințată cu închiderea din cauza riscurilor potențiale de securitate.

Dintre cei 20 de milioane de refugiați din întreaga lume, la momentul prezent, 51% au sub

18 ani. Acesta este cel mai mare număr de copii refugiați de la al Doilea Război Mondial.³

„Să-l iubiți ca pe voi înșivă”

În narațiunea din Geneza, aflăm că Dumnezeu face un legământ cu un păgân pe nume Avraam (Geneza 12:15), promițându-i pământ, descendenți și binecuvântare. Dar pentru a primi aceste binecuvântări, este nevoie ca Avraam să părăsească zona de confort a cetății în care locuia și să ia drumul migrării pentru tot restul vieții sale. Descendenții săi, Isaac și Iacov, vor fi de asemenea niște nomazi toată viața lor, către țara promisă. Mai târziu, urmașii săi ieșiți din Iacov vor ajunge în Egipt, unde vor deveni sclavi timp de 430 de ani. Cu alte cuvinte, au ajuns niște imigranți tratați cât se poate de malefic de către băștinașii Egiptului, începând cu Faraon.

Totuși, dificultățile acestea au fost parte din planul lui Dumnezeu pentru Israel. Când Dumnezeu încheie un legământ cu Avraam, el cunoaște dinainte faptul că descendenții săi vor avea parte de acest tratament și că vor fi niște străini în Egipt, detestați și respinși de către cetățenii țării (Geneza 15:13). Statutul de imigrant devine unul comun pentru Israelul din Vechiul Testament, într-atât încât scriitorii Bibliei folosesc frecvent cuvântul *גֵר* - *ger* pentru a se referi la poporul lui Dumnezeu. Majoritatea traducerilor redau acest termen ca străin, călător sau pelerin. Traducerea cu „imigrant” însă comunică mai precis realitatea comunității vechiului legământ, pe măsură ce rățesc de la un loc la altul (Geneza 15:13).⁴

După ce au fost eliberați din Egipt, israeliții își reiau migrația. În timp ce aceștia călătoresc spre Canaan, Dumnezeu le dă Legea Sa, unde găsim declarații explicite ale Lui legate de imigranții sau străinii care vor fi în țara lui Israel. Prin aceste legi, observăm cum Dumnezeu își manifestă dragostea și preocuparea pentru imigranți. Ca atare, israeliților li se cerea să trateze străinii cu dragoste și bunătate, contrar modului în care ei au fost tratați în Egipt (Exodul 22:21; Deuteronomul 23:7). Aceștia trebuiau să-i iubească și să aibă grijă de imigranți, așa cum trebuiau să manifeste compasiune și față de alte categorii vulnerabile, precum orfanii și văduvele (Deuteronomul 10:18). Mai mult, legea stipula explicit ca străinii să fie tratați la fel precum nativii: „Dacă un străin vine să locuiască împreună cu voi în țara voastră, să nu-l asupriți. Să vă purtați cu străinul care locuiește între voi ca și cu un băștinaș din mijlocul vostru; să-l iubiți ca pe voi înșivă, căci și voi

ați fost străini în țara Egiptului. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru” (Leviticul 19:33,34 – subliniere personală). Ei aveau dreptul, de exemplu, la un tratament corect ca muncitori (Deuteronomul 24:14) și la odihnă de la lucru în Sabat (Exodul 20:10).

Demn de luat în seamă este că istoria biblică subliniază mai târziu și faptul că Israelul, de-a lungul timpului, nu a ținut seama de aceste prevederi ale legii, deoarece au nedreptățit, abuzat și maltrat imigranții. Profeții înșiși s-au împotrivit relexor tratamentelor pe care poporul Israel le aplica străinilor (Ezechiel 22:7-9; Maleahi 3:5). Abuzul flagrant al Israelului asupra imigranților a fost unul dintre motivele majore pentru care au fost, în cele din urmă, trimiși în exil.

„Către aleșii care trăiesc ca străini...”

Petru, la rândul său, nu pregetă să-și avertizeze cititorii cu privire la realitatea lor actuală, numindu-i aleși imigranți (1:1). Mai târziu, în epistolă, el îi numește călători și străini (2:11). Acești termeni sunt adesea folosiți pentru a se referi la cineva care locuiește într-un pământ străin, fie prin forță, fie din proprie voință. Petru le folosește pentru a sublinia că urmașii lui Hristos, creștinii, trăiesc precum niște imigranți în lumea prezentă, așteptând intrarea în locul unde se află cu adevărat cetățenia lor (1:4; 2 Petru 3).

Roma nu era casa lor. Ei sunt cetățeni ai unei lumi escatologice în care Isus este rege. Acest fapt îi face să pară niște ciudați, pentru că loialitatea lor față de Isus necesită să se abțină de la comportamentul păcătos al cetățenilor lumii actuale (1 Petru 4:4), devenind obiect al persecuției (1 Petru 4:12).

Sfântul apostol Pavel, în Epistola sa către evrei, evocă pe câțiva dintre cei mai de seamă eroi ai credinței din vechime, iar ca o concluzie la rostul alergării lor pe acest pământ, scrie următoarele: „În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite; ci doar le-au văzut și le-au urât de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ. Cei ce vorbesc în felul acesta arată deslușit că sunt în căutarea unei patrii. Dacă ar fi avut în vedere pe aceea din care ieșiseră, negreșit că ar fi avut vreme să se întoarcă în ea. Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea lui Dumnezeu nu-I este rușine să Se numească Dumnezeul lor, căci le-a pregătit o cetate” (Evrei 11:13-16).



SĂ IUBIȚI PE ALȚII
CA PE VOI ÎNȘIVĂ.

Așa cum se poate observa, Pavel susține același concept ca și Petru atunci când vorbește despre copiii lui Dumnezeu de pe acest pământ: străin și călător, imigrant în căutare de o patrie mai bună. Nu asta caută toți imigranții?

Isus, imigrantul de ieri, de azi și de mâine

Domnul Isus cunoaște cel mai bine inima imigranților, durerile lor, zburciul lor, lacrimile lor, tratamentul malițios din partea celor ai casei. Sfântul apostol Ioan scrie o mărturie zguduitoare despre venirea lui Isus pe planeta noastră: „A venit la ai Săi, dar ai Săi nu L-au primit.” Toți evangheliștii vorbesc despre tratamentul neprietenos, ba chiar malefic, al oamenilor din timpul Său, culminând cu răstignirea Lui. Istoria vieții pământești a lui Isus vorbește în plus despre faptul că oamenilor le este greu să-i accepte pe cei ca ei, cu atât mai greu să îi accepte pe cei diferiți de ei. Ne erijăm falimentar în „mai buni”, „mai sfinți”, „mai drepti”, „cei cu adevărul”, „mai speciali” datorită culorii pielii, educației religioase, nivelurilor sociale sau financiare, ori educaționale și îi marginalizăm pe cei care nu ne seamănă sau sunt diferiți ca neam și cultură.

Isus știe cum este să fii privit cu dizgrație, ca un ciudat, ca un eretic, ba chiar ca o amenințare

pentru poporul în mijlocul căruia locuiești pentru o vreme. Vă amintiți cuvintele preoților și mai cu seamă ale lui Caiafa? „Atunci, preoții cei mai de seamă și fariseii au adunat soborul și au zis: «Ce vom face? Omul acesta face multe minuni. Dacă-L lăsăm așa, toți vor crede în El, și vor veni romanii și ne vor nimici și locul nostru, și neamul.» Unul din ei, Caiafa, care era mare-preot în anul acela, le-a zis: «Voi nu știți nimic; oare nu vă gândiți că este în folosul vostru să moară un singur om pentru norod, și să nu piară tot neamul?»”

Îmi sunt vii în minte temerile românilor, și nu numai, precum și replicile lor furibunde din timpul crizei refugiaților din Siria. Se vorbea peste tot despre faptul că acești imigranți sirieni nu ar trebui primiți în țara noastră pentru că sunt niște teroriști în haine de amărâți, cu agende precise pentru a islamiza Europa și țara noastră. Anumite incidente din Germania, în care unii imigranți au vandalizat anumite magazine, au devenit virale în media și au alimentat o ură împotriva lor, în rândul a zeci de milioane de europeni.

Realitatea este departe de poveștile mediatiche tendențioase. Ca să mă conving de adevăruri obiective, am primit harul să fiu pentru câteva zile, la invitația directorului ADRA România, Robert Georgescu, la Centrul de refugiați ADRA din



Serbia. Dincolo de tristețea lor, de incertitudinea și de frica de a nu fi trimiși în locurile ororilor de unde au plecat, am văzut oameni cu dorință mare de a munci, de a-și găsi un rost în țări pe care nu le pot numi ale lor. Am văzut copii care se bucurau de un altfel de mod de a trăi ziua, înconjurați de dragostea voluntarilor ADRA, care se revărsa înspre ei cu bunăvoință, respect și dedicare.

Imigranții sunt frații noștri, veniți din același Dumnezeu, iubiți de El cu aceeași măsură și așteptați cu aceeași ardoare Acasă, locul unde nu vom mai fi străini și călători, ci etern repatriați.

Cercetând Scriptura în elaborarea acestui subiect, am ajuns și la următorul pasaj din Evanghelie, pe care îl voi reda parțial, considerând că dumneavoastră știți deja întreaga discuție a lui Isus pe tema aceasta: „Atunci Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: «Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut; am fost străin, și M-ați primit...» Atunci cei neprihăniți Îi vor răspunde: «Doamne, când Te-am văzut noi străin și Te-am primit?»... Drept răspuns, Împăratul le va zice: «Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut»” (Matei 25).

Ați remarcat cuvintele „am fost străin”, nu-i așa? Eu parcă și uitasesm de această identificare a Domnului Isus cu imigranții. Fiecare imigrant nu este doar un simplu imigrant, ci un frate al lui Isus cu care El se identifică. Astfel că fiecare gest de compasiune, de deschidere de suflet și de brațe, fiecare act de dăruire reprezintă acțiuni făcute lui Isus. În antiteză, fiecare refuz de a fraterniza, fiecare judecată sau prejudecată la adresa imigranților, fiecare ocazie în care întoarcem spatele celor pe care Isus îi numește frații Lui înseamnă acțiuni împotriva Sa. Într-un fel, Isus rămâne până în ziua în care Își va aduce toți frații în casa Tatălui, un imigrant, un căutător de inimi calde, de cămine deschide, de brațe gata de îmbrățișare. Când va trece și pe la mine, Îl voi primi, Îl voi pofti înăuntru sau nu?

„Cui i se iartă mult iubește mult!”

Studiind de mai multe ori întâmplarea din casa lui Simon leprosul, când femeia păcătoasă toarnă mir pe capul lui Isus, îi spală picioarele cu lacrimi și i le șterge apoi cu părul său, am remarcat, printre altele, o învățătură foarte importantă. Și anume: ospitalitatea este direct proporțională cu recunoașterea iertării primite.

Una dintre învățăturile din acest text al Evangheliei este că iertarea este sursa propriei noastre capacități de a-i primi pe ceilalți. Această radicală primire a celorlalți, în acest context, se bazează pe o relație cu Dumnezeu – Cel care ne împuternicește să fim vulnerabili, să ne asumăm riscuri și să-i întâmpinăm pe ceilalți. În acest proces, ne deschidem să fim transformați și, la fel ca femeia fără nume din Evanghelie, suntem capabili să „arătăm mare dragoste” (7:47). Conform acestui pasaj, mântuirea are loc la intersecția iertării și ospitalității, restabilind relația dintre inițiativa divină și răspunsul uman. Un om dăruiește cu atât mai mult cu cât devine mai conștient de cât i s-a dăruit. Credinciosul guvern de dragostea lui Isus recunoaște că tot ce are și este, locul în care s-a născut, familia și țara mai bună în care locuiește sunt un dar de Sus, un dar de care se bucură cu atât mai mult cu cât face parte și altora de el, inclusiv imigrantului.

Criza imigranților, la fel ca orice altă criză, scoate din indivizi, grupuri sau popoare fie ce este cel mai bun, fie ce este cel mai rău. Nicio criză, în esență, nu ne găsește nepregătiți, ci ne găsește exact așa cum ne-am pregătit, așa cum suntem de fapt. Crizele nu produc oameni răi sau buni, crizele scot în evidență cum sunt de fapt oamenii.

Vă invit să reflectăm la câteva dintre provocările și lecțiile pe care ni le-au adus și ni le aduc imigranții, sau acești neînsemnați frați ai lui Isus.

1. Suntem mai individualiști și mai indiferenți decât am fost dispuși să recunoaștem. Cele mai avansate societăți din punct de vedere economic asistă la o tendință în creștere către individualismul extrem care, combinat cu o mentalitate exclusivă și întărit de mass-media, produce o „globalizare a indiferenței”. În acest scenariu, migrații, refugiații, persoanele strămutate și victimele traficului au devenit embleme ale excluziunii. În plus față de greutățile pe care le presupune starea lor, sunt adesea priviți de sus și considerați sursa tuturor relelor societății. Această atitudine este un semnal de alarmă care avertizează asupra declinului moral cu care ne vom confrunta dacă vom continua să încurajăm mentalitățile exclusiviste. Cu alte cuvinte, oricine nu se încadrează în normele acceptate de bunăstare fizică, mentală și socială este expus riscului de marginalizare și excludere. Astăzi sunt ei în bătaia puștii, dar mâine poate vom fi noi, fiecare, atât ca individ, cât și ca biserică. Fiecare om și societate vor fi măsurati cu aceeași măsură, iar faptele lor se vor întoarce asupra

**AȚI REMARCAT?
„AM FOST STRĂ-
IN”! EU PARCĂ
ȘI UITASEM
DE ACEASTĂ
IDENTIFICARE A
DOMNULUI ISUS
CU IMIGRANȚII.
FIECARE IMIGRANT
NU ESTE DOAR UN
SIMPLU IMIGRANT,
CI UN FRATE AL
LUI ISUS, CU CARE
EL SE IDENTIFICĂ.**

**SENTIMENTUL
EXTRAORDINAR
DE COMPASIUNE
ATINGE ACOR-
DURILE CELE
MAI SENSIBILE
ALE UMANITĂȚII
NOASTRE, ELIBE-
RÂND UN IMPULS
VIBRANT DE „A FI
APROAPELE” TU-
TUROR CELOR PE
CARE ÎI VEDEM ÎN
DIFICULTATE.**

- capului lor. Să ieșim dar din acest individualism și indiferență.
2. Suntem mai puțin hristici decât am crezut. „Căci dacă îi iubești pe cei care te iubesc, ce răsplată vei avea? Nu fac la fel și vameșii?” (Matei 5:46). Imigranții au devenit un alt țap ispășitor pentru problemele noastre sufletești deja învechite. Cum aminteam mai la începutul articolului, cele mai bogate țări creștine s-au comportat total antagonic față de valorile creștine. Le-au lipsit empatia și caritatea. Prin lucrări de caritate, ne demonstrăm credința (cf. Iacov 2:18). Iar cea mai înaltă formă de caritate este cea arătată celor care nu pot să ne întoarcă binele făcut și poate chiar să ne mulțumească în schimb. „Este vorba și despre fața pe care vrem să o dăm societății noastre și despre valoarea fiecărei vieți umane... Progresul popoarelor noastre... depinde mai ales de deschiderea noastră de a fi atinși și mișcați de cei care bat la ușă. Fețele lor spulberă și dezvăluie toți acei idoli mincinoși care pot prelua și înrobi viețile noastre; idoli care promit o fericire iluzorie și de moment, dar oarbă față de viețile și suferințelor altora” (Papa Francisc).
 3. Avem nevoie de mai multă umanitate. Imigranții ne-au arătat la ce nivel a ajuns umanitatea noastră. „Dar un samaritean care era în călătorie a venit în locul unde era el și, când l-a văzut, i s-a făcut milă de el” (Luca 10 :33). Compasiunea l-a motivat pe samaritean – pentru evrei, un străin – să nu treacă indiferent pe lângă aproapele său peste care a dat nenorocirea. Compasiunea este un sentiment care nu poate fi explicat la un nivel pur rațional. Compasiunea atinge acordurile cele mai sensibile ale umanității noastre, eliberând un impuls vibrant de „a fi aproapele” tuturor celor pe care îi vedem în dificultate. Așa cum ne învață Isus Însuși (cf. Matei 9:35-36; 14:13-14; 15:32-37), a avea compasiune înseamnă a recunoaște suferința celui alt și a lua măsuri imediate pentru a calma, vindeca și mântui. A avea compasiune înseamnă a face loc acelei tandreții pe care societatea actuală ne cere atât de des să o reprimăm. Deschiderea noastră că-

tre ceilalți nu duce la sărăcire, ci mai degrabă la îmbogățire, deoarece ne permite să fim mai umani: să ne recunoaștem ca participanți la o colectivitate mai mare și să ne înțelegem viața ca un dar pentru alții; să vedem ca obiectiv nu propriile noastre interese, ci mai degrabă binele umanității.

Ar trebui să ne pese nouă, adventiștilor?

De obicei, noi, ca adventiști, pentru a avea răspunsuri cât mai revelatoare și edificatoare, pe lângă Scriptură, consultăm și scrierile lui Ellen G. White. Și legat de acest subiect găsim un exemplu bun în rolul pe care ea l-a avut în timpul crizei imigranților din timpul acela. Ellen White a avut un rol crucial în încurajarea prezenței imigranților în biserică. Bisericele adventiste nu atrag accidental imigranți. Influența lui Ellen White, scrierile ei, personalitatea ei și ideile insuflate în cultura adventistă de către ea atrag în mod constant migrații și imigrații către adventism.

Biserica Adventistă este o biserică a imigranților, deoarece Ellen White a format mare parte din cultura adventistă și a făcut din ea o atracție a migraților. De la începutul mișcării, Ellen White s-a identificat cu migrații și imigrații, i-a găzduit în casa ei și i-a ajutat să ajungă să își termine studiile. Le-a oferit inclusiv locuri de muncă. Când s-a mutat în California, în 1876, ea l-a angajat pe China John, un imigrant chinez din Oakland, care a gătit și a avut grijă de ea și de soțul ei. Deși nu a putut înțelege niciun cuvânt pe care l-a rostit, Ellen White a scris despre el că „se mișcă rapid și este vesel”.

Cu alte cuvinte, Ellen White a întâmpinat imigrații cu brațele deschise. Ea a fost de partea dreptății sociale – genul de corectitudine care vine dinspre Isus. Procedând astfel, ea ne-a ajutat să înțelegem cine suntem și ne invită să ne alăturăm lui Isus în timp ce El slujește imigrații din toate colțurile lumii.⁵ ■

Daniel Bota, pastor,
psihoterapeut, director ADRA Banat

¹ Papa Francis, Message for the 2014 World Day of Migrants and Refugees

² <https://www.globalgiving.org/learn/listicle/13-powerful-refugee-stories/>

³ <http://cwsglobal.org/>

⁴ <https://static1.squarespace.com/Heart+for+Immigrants+%26+Refugees.pdf>

⁵ <https://spectrummagazine.org/news/2020/should-adventists-care-ellen-g-white-and-immigrant>

CASA DE ODIHNĂ EFORIE SUD 2021

Casa de odihnă a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, situată în stațiunea Eforie Sud, str. Mihai Viteazu nr. 49-51, pune la dispoziția membrilor și aparținătorilor bisericii noastre **sejururi de 5 zile, cazare + 3 mese (regim ovo-lacto-vegetarian și vegan)**, într-un imobil nou și modern, compus din 20 de camere cu câte două paturi fiecare, cu baie proprie.

INFORMAȚII ȘI PROGRAMĂRI

Casa de Pensii a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea – **Adresă poștală:** str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, 077190, Voluntari, jud. Ilfov.

Telefon: 0741 123 056. **E-mail:** rezervare.Eforie@adventist.ro

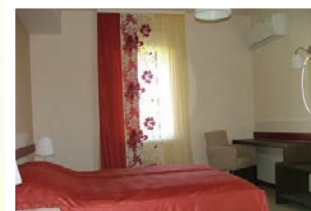
Plata se va efectua în contul Casei de Pensii **RO70BRDE445SV23727864450**, deschis la BRD, **cu mențiunea „sejur Eforie Sud + nume”**, sau la casieria Casei de Pensii (sediul Uniunii de Conferințe).

PERIOADE SEJUR

30 mai – 4 iunie	6 iunie – 11 iunie	13 iunie – 18 iunie	20 iunie – 25 iunie	27 iunie – 2 iulie
4 iulie – 9 iulie	11 iulie – 16 iulie	18 iulie – 23 iulie	25 iulie – 30 iulie	1 august – 6 august
8 august – 13 august	15 august – 20 august	22 august – 27 august	29 august – 3 septembrie	

TARIFE: CAZARE + 3 MESE/zl/PERSOANĂ

Adulți și copii peste 14 ani	Copii între 4 și 14 ani* Cu saltea și lenjerie	Copii între 4 și 14 ani* Fără saltea	Copii între 0 și 4 ani*
mai 125 lei	mai 70 lei	mai 57 lei	gratuit
iunie 135 lei	iunie 75 lei	iunie 60 lei	
iulie/august 155 lei	iulie/august 80 lei	iulie/august 65 lei	
septembrie 135 lei	septembrie 75 lei	septembrie 60 lei	



DE REȚINUT

- ✓ **Sejurul începe duminică, după ora 14, cu servirea prânzului, și se încheie vineri, până în ora 10, după servirea micului dejun.**
- ✓ Rezervarea inițială (telefonică sau prin e-mail) este valabilă cel mult două săptămâni. În cazul neachitării sejurului în contul bancar specificat mai sus sau la casierie, cu cel târziu o lună înainte de începerea lui, rezervarea se anulează.
- ✓ Banii depuși în contul CPA nu se returnează decât în cazuri excepționale și cu aprobarea Consiliului Casei de Pensii.
- ✓ **Important:** nu se acceptă animale de companie.

CASA DE ODIHNĂ SOVATA-BĂI 2021

Casa de odihnă a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, situată în stațiunea Sovata-Băi, str. Trandafirilor nr. 64, jud. Mureș, pune la dispoziția membrilor și aparținătorilor bisericii noastre **sejururi de 5 zile, cazare + 3 mese (regim ovo-lacto-vegetarian și vegan)**, într-un imobil modernizat, compus din 11 camere dotate cu baie proprie.

INFORMAȚII ȘI PROGRAMĂRI

Casa de Pensii a Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea – **Adresă poștală:** str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, 077190, Voluntari, jud. Ilfov. **Telefon:** 0756 576 600. **E-mail:** rezervare.Sovata@adventist.ro

Plata se va efectua în contul Casei de Pensii **RO70BRDE445SV23727864450**, deschis la BRD, **cu mențiunea „sejur Sovata + nume”**, sau la casieria Casei de Pensii (sediul Uniunii de Conferințe).

PERIOADE SEJUR

30 mai – 4 iunie	6 iunie – 11 iunie	13 iunie – 18 iunie	20 iunie – 25 iunie	27 iunie – 2 iulie
4 iulie – 9 iulie	11 iulie – 16 iulie	18 iulie – 23 iulie	25 iulie – 30 iulie	1 august – 6 august
8 august – 13 august	15 august – 20 august	22 august – 27 august	29 august – 3 septembrie	

TARIFE: CAZARE + 3 MESE/zl/PERSOANĂ

Adulți și copii peste 14 ani	Copii între 4 și 14 ani*	Copii între 0 și 4 ani*
mai – septembrie 110 lei	mai – septembrie 65 lei	gratuit



DE REȚINUT

- ✓ **Sejurul începe duminică, după ora 14, cu servirea prânzului și se încheie vineri, până în ora 10, după servirea micului dejun.**
- ✓ Rezervarea inițială (telefonică sau prin e-mail) este valabilă cel mult două săptămâni. În cazul neachitării sejurului în contul bancar specificat mai sus sau la casierie, cu cel târziu o lună înainte de începerea lui, rezervarea se anulează.
- ✓ Banii depuși în contul CPA nu se returnează decât în cazuri speciale și cu aprobarea Consiliului Casei de Pensii.
- ✓ **Important:** nu se acceptă animale de companie.

* neîmpliniți.

GRILA DE EMISIUNI SPERANȚA TV 1 MAI - 1 NOIEMBRIE 2021

LUNI	MARTI	MIERCURI	JOI
00:00 Lecția de viață II 01:00 Duminică împreună 03:00 Influențe 04:00 Dileme în tranziție 05:00 Popas de suflet 05:30 Comori din pământ 06:00 Focus 07:00 În centrul atenției 07:50 Texte și semnificații 08:00 Start cu Speranță 09:55 Descendențe 10:00 Oameni și povești 10:50 HopeDiscovery 11:00 Tinerețea e o artă 12:00 Educație pentru viață 13:00 Orizont 14:00 Ediție specială 15:50 Deschide Biblia 16:00 Microfonul părinților 16:50 Carusel 17:00 Dincolo de cuvinte 17:30 Popas de suflet 18:00 Raze de speranță 18:55 Descendențe 19:00 Sănătate cu prioritate 19:50 HopeDiscovery 20:00 În obiectiv 21:00 Adevăruri și perspective 21:50 Deschide Biblia 22:00 Provocările vieții 22:30 Lumea religioasă azi 23:00 Popas de suflet 23:30 Cliff	00:00 Educație pentru viață 01:00 Sănătate cu prioritate 01:50 HopeDiscovery 02:00 În obiectiv 03:00 Adevăruri și perspective 03:50 Deschide Biblia 04:00 Căsuța cu idei 05:00 Popas de suflet 05:30 Duelul ideilor 06:00 Lumea religioasă azi 06:30 Provocările vieții 07:00 Sănătate cu prioritate 07:50 HopeDiscovery 08:00 Start cu Speranță 09:55 Descendențe 10:00 În obiectiv 11:00 Adevăruri și perspective 11:50 Deschide Biblia 12:00 Repere 13:00 Raze de speranță 13:55 Descendențe 14:00 Provocările vieții 14:30 Lumea religioasă azi 15:00 Educație pentru viață 16:00 Căsuța cu idei 17:00 Inima cu minte 17:30 Popas de suflet 18:00 Răscruce 18:55 Descendențe 19:00 Sănătate cu prioritate 19:50 HopeDiscovery 20:00 În obiectiv 21:00 Adevăruri și perspective 21:50 Deschide Biblia 22:00 Provocările vieții 22:30 Lumea religioasă azi 23:00 Popas de suflet 23:30 Iisus dincolo de aparențe	00:00 Repere 01:00 Sănătate cu prioritate 01:50 HopeDiscovery 02:00 În obiectiv 03:00 Adevăruri și perspective 03:50 Deschide Biblia 04:00 Tinerețea e o artă 05:00 Popas de suflet 05:30 Academica 06:00 Lumea religioasă azi 06:30 Provocările vieții 07:00 Sănătate cu prioritate 07:50 HopeDiscovery 08:00 Start cu Speranță 09:55 Descendențe 10:00 În obiectiv 11:00 Adevăruri și perspective 11:50 Deschide Biblia 12:00 E bine să știi 13:00 Răscruce 13:55 Descendențe 14:00 Provocările vieții 14:30 Lumea religioasă azi 15:00 Repere 16:00 Taine din Scripturi 16:50 Lumini din trecut 17:00 Duelul ideilor 17:30 Popas de suflet 18:00 Răscruce 18:55 Descendențe 19:00 Sănătate cu prioritate 19:50 HopeDiscovery 20:00 În obiectiv 21:00 Adevăruri și perspective 21:50 Deschide Biblia 22:00 Provocările vieții 22:30 Lumea religioasă azi 23:00 Popas de suflet 23:30 Duelul ideilor	00:00 E bine să știi 01:00 Sănătate cu prioritate 01:50 HopeDiscovery 02:00 În obiectiv 03:00 Adevăruri și perspective 03:50 Deschide Biblia 04:00 Invincibili 04:50 Ascende 05:00 Popas de suflet 05:30 Iisus dincolo de aparențe 06:00 Lumea religioasă azi 06:30 Provocările vieții 07:00 Sănătate cu prioritate 07:50 HopeDiscovery 08:00 Start cu Speranță 09:55 Descendențe 10:00 În obiectiv 11:00 Adevăruri și perspective 11:50 Deschide Biblia 12:00 Vremea întrebărilor 13:00 Răscruce 13:55 Descendențe 14:00 Provocările vieții 14:30 Lumea religioasă azi 15:00 E bine să știi 16:00 Invincibili 16:50 Ascende 17:00 Copiii Regelui 17:30 Popas de suflet 18:00 Răscruce 18:55 Descendențe 19:00 Oameni și povești 19:50 HopeDiscovery 20:00 Ediție Specială 21:50 Deschide Biblia 22:00 Provocările vieții 22:30 Lumea religioasă azi 23:00 Popas de suflet 23:30 Academica
VINERI	SÂMBĂȚĂ	DUMINICĂ	
00:00 Vremea întrebărilor 01:00 Ediție specială 02:50 Deschide Biblia 03:00 Portative și portrete 04:00 În centrul atenției 04:50 Texte și semnificații 05:00 Popas de suflet 05:30 Viața în grădină 06:00 Lumea religioasă azi 06:30 Provocările vieții 07:00 Oameni și povești 07:50 HopeDiscovery 08:00 Start cu Speranță 09:55 Descendențe 10:00 Viața în grădină 10:30 Comori din pământ 11:00 Fii sănătos! 12:00 Lecția de viață I 13:00 Răscruce 13:55 Descendențe 14:00 Provocările vieții 14:30 Lumea religioasă azi 15:00 Vremea întrebărilor 16:00 Portative și portrete 17:00 A doua opinie 17:30 Popas de suflet 18:00 Răscruce 18:55 Descendențe 19:00 Pâinea cea de toate zilele 19:30 Știri din lumea adventistă 20:00 Taine din Scripturi 20:50 Lumini din trecut 21:00 Jurnal de credință 21:50 Deschide Biblie 22:00 Popas de suflet 22:30 Pomul vieții 23:00 Semnele timpului 23:50 Texte și semnificații	00:00 Școala Cuvântului 01:00 Fii sănătos 02:00 Pâinea cea de toate zilele 02:30 Știri din lumea adventistă 03:00 Taine din Scripturi 03:50 Lumini din trecut 04:00 Jurnal de credință 04:50 Deschide Biblia 05:00 Popas de suflet 05:30 Cliff 06:00 A doua opinie 06:30 Răscruce 07:25 Descendențe 07:30 Pomul vieții 08:00 Predică 09:00 Comori din pământ 09:30 Iisus dincolo de aparențe 10:00 Școala Cuvântului 11:00 Viață din Cuvânt 12:00 Străinul din Galileea 13:00 Pasiune pentru misiune 13:30 Popas de suflet 14:00 Influențe 15:00 Din toată inima 15:30 Dialoguri pentru tineri 16:00 Semnele timpului 16:50 Texte și semnificații 17:00 Dileme în tranziție 18:00 Salt în viitor 19:00 Punctul de plecare 20:00 Portative și portrete 21:00 Invincibili 21:50 Ascende 22:00 Popas de suflet 22:30 Pomul vieții 23:00 Jurnal de credință 23:50 Deschide Biblia	00:00 Lecția de viață I 01:00 Viață din Cuvânt 02:00 Străinul din Galileea 03:00 Predică 04:00 Influențe 05:00 Popas de suflet 05:30 Punctul de plecare 06:30 Salt în viitor 07:30 Pomul vieții 08:00 Focus 09:00 Din toată inima 09:30 Viața în grădină 10:00 Căsuța cu idei 11:00 Microfonul părinților 11:50 Carusel 12:00 Lecția de viață II 13:00 Copiii Regelui 13:30 Popas de suflet 14:00 Academica 14:30 Duelul ideilor 15:00 Dincolo de cuvinte 15:30 Pasiune pentru misiune 16:00 Duminică împreună 18:00 Orizont 19:00 Școala Cuvântului 20:00 În centrul atenției 20:50 Texte și semnificații 21:00 Tinerețea e o artă 22:00 Inimă cu minte 22:30 A doua opinie 23:00 Popas de suflet 23:30 Dialoguri pentru tineri	



SperantaTV

GRILA DE EMISIUNI RADIO VOCEA SPERANȚEI 1 MAI - 1 NOIEMBRIE 2021

LUNI	MARTI	MIERCURI	JOI
00:00 Lecția de viață II 01:00 Tinerețea e o artă 02:00 Cuvinte cu har 03:00 Influențe 04:00 Muzică și rubrici 06:30 Biblia la rând 07:00 Știri RRA 07:15 Stă scris 07:25 Gândul zilei 07:30 Pe calea înțelepciunii 08:00 Start cu Speranță 10:00 Prietenii Speranței 12:00 Educație pentru viață 13:00 Știri RRA 13:15 Muzică 13:30 Anii de acasă 14:00 Popas de suflet 14:30 Dincolo de cuvinte 15:00 Curioșii 16:00 Lumina vieții 17:00 Muzică 17:15 Rubrici diverse 17:30 Jurnal de studiu 18:00 Speranță la ceas de seară 20:00 În obiectiv 21:00 Adevăruri și perspective 22:00 Provocările vieții 22:30 Lumea religioasă azi 23:00 Popas de suflet 23:30 Dincolo de cuvinte	00:00 Educație pentru viață 01:00 Ediție specială 03:00 Oameni și povești 04:00 Muzică și rubrici 06:30 Biblia la rând 07:00 Știri RRA 07:15 Stă scris 07:25 Gândul zilei 07:30 Lumea religioasă azi 08:00 Start cu Speranță 10:00 Prietenii Speranței 12:00 Repere 13:00 Știri RRA 13:15 Muzică 13:30 Iisus dincolo de aparențe 14:00 Popas de suflet 14:30 Provocările vieții 15:00 Școala cuvântului 16:00 Microfonul părinților 17:00 Muzică 17:15 Rubrici diverse 17:30 De vorbă cu trecutul 18:00 Speranță la ceas de seară 20:00 În obiectiv 21:00 Adevăruri și perspective 22:00 Provocările vieții 22:30 Lumea religioasă azi 23:00 Popas de suflet 23:30 Inimă cu minte	00:00 Repere 01:00 Sănătate cu prioritate 02:00 În obiectiv 03:00 Adevăruri și perspective 04:00 Tinerețea e o artă 06:30 Biblia la rând 07:00 Știri RRA 07:15 Stă scris 07:25 Gândul zilei 08:00 Start cu Speranță 10:00 Prietenii Speranței 12:00 E bine să știi 13:00 Știri RRA 13:15 Muzică 13:30 Sănătatea pentru toți 14:00 Popas de suflet 14:30 Provocările vieții 15:00 Sănătate cu prioritate 16:00 Tu hotărăști 17:00 Muzică 17:15 Rubrici diverse 17:30 Pomul vieții 18:00 Speranță la ceas de seară 20:00 În obiectiv 21:00 Adevăruri și perspective 22:00 Provocările vieții 22:30 Lumea religioasă azi 23:00 Popas de suflet 23:30 Radiodictionarul reperelor	00:00 E bine să știi 01:00 Sănătate cu prioritate 02:00 În obiectiv 03:00 Adevăruri și perspective 04:00 Muzică și rubrici 06:30 Biblia la rând 07:00 Știri RRA 07:15 Stă scris 07:25 Gândul zilei 07:30 Lumea religioasă azi 08:00 Start cu Speranță 10:00 Prietenii Speranței 12:00 Vremea întrebărilor 13:00 Știri RRA 13:15 Muzică 13:30 Căminul nostru 14:00 Popas de suflet 14:30 Provocările vieții 15:00 Sănătate cu prioritate 16:00 Pe calea înțelepciunii 16:30 Creștinism și cultură 17:00 Muzică 17:15 Rubrici diverse 17:30 Anii de acasă 18:00 Speranță la ceas de seară 20:00 Ediție Specială 22:00 Provocările vieții 22:30 Lumea religioasă azi 23:00 Popas de suflet 23:30 Dialoguri pentru tineri
VINERI	SÂMBĂȚĂ	DUMINICĂ	
00:00 Vremea întrebărilor 01:00 Sănătate cu prioritate 02:00 În obiectiv 03:00 Adevăruri și perspective 04:00 Muzică și rubrici 06:30 Biblia la rând 07:00 Știri RRA 07:15 Stă scris 07:25 Gândul zilei 07:30 Lumea religioasă azi 08:00 Start cu Speranță 10:00 Prietenii Speranței 12:00 Lecția de viață I 13:00 Știri RRA 13:15 Muzică 13:30 Radiodictionarul reperelor 14:00 Popas de suflet 14:30 Provocările vieții 15:00 Sănătate cu prioritate 16:00 Nu ești singur 17:00 Muzică 17:15 Rubrici diverse 17:30 Pomul vieții 18:00 Speranță la ceas de seară 20:00 Taine din Scripturi 20:50 Lumini din trecut 21:00 Jurnal de credință 22:00 Popas de suflet 22:30 Pomul vieții 23:00 Creștinism și cultură 23:30 Roman foileton	00:00 Școala Cuvântului 01:00 Tu hotărăști 02:00 Lumina vieții 03:00 Semnele timpului 03:50 Texte și semnificații 04:00 Muzică și rubrici 06:30 Biblia la rând 07:00 Creștinism și cultură 07:30 Jurnal de studiu 08:00 Matinal 10:00 Școala Cuvântului 11:00 Viață din Cuvânt 12:00 Străinul din Galilea 13:00 Creștinism și cultură 13:30 De vorbă cu trecutul 14:00 Predică 14:00 Dialoguri pentru tineri 15:30 Popas de suflet 16:00 Semnele timpului 16:50 Texte și semnificații 17:00 Cuvinte cu har 18:00 Speranță la ceas de seară 20:00 Nu ești singur 21:00 Influențe 22:00 Popas de suflet 22:30 Pomul vieții 23:00 Sănătatea pentru toți 23:30 Jurnal de studiu	00:00 Lecția de viață I 01:00 Viață din Cuvânt 02:00 Străinul din Galilea 03:00 Predică 04:00 Muzică și rubrici 06:30 Biblia la rând 07:00 Inimă cu minte 07:30 Anii de acasă 08:00 Matinal 10:00 Curioșii 11:00 Tu hotărăști 12:00 Lecția de viață II 13:00 Radiodictionarul reperelor 13:30 Roman foileton 14:00 Taine din Scripturi 15:00 Dincolo de cuvinte 15:30 Popas de suflet 16:00 Oameni și povești 17:00 Jurnal de credință 18:00 Speranță la ceas de seară 20:00 Microfonul părinților 21:00 Tinerețea e o artă 22:00 De vorbă cu trecutul 22:30 Căminul nostru 23:00 Popas de suflet 23:30 Iisus dincolo de aparențe	



PRINCIPII HERMENEUTICE DE INTERPRETARE A APOCALIPSEI LUI DANIEL: STRUCTURALISMUL (II)

Într-un număr anterior am arătat că discursurile profetice din Daniel 2 și 7 sunt așezate în paralel în ansamblul structurii primei părți a cărții.¹ Așezarea lor nu este întâmplătoare. Rațiunea din spatele organizării este de a indica raporturi de similaritate și complementare între motivele literare ale celor două discursuri.² În continuare, vom exemplifica modul în care capitolele 2 și 7 se explică reciproc. După cum se va putea observa, ambele discursuri profetice sunt construite potrivit aceluiași tipar narativ, dezvăluind informații despre viitorul omenirii în mod progresiv.

Elemente similare între Daniel 2 și 7

Procedeul literar al revelației stă la baza compoziției ambelor unități literare. Daniel 2 prezintă desfășurarea istoriei în patru segmente simbolizate de metale precum aurul, argintul, arama și fierul. Potrivit acestei tehnici, segmentul al patrulea marchează centrul exegetic al discursului. Fierul simbolizează ferocitatea și tăria ultimei împărății care va stăpâni pământul (2:33,40-43). O construcție similară se observă în discursul profetic paralel din Daniel 7. Prin intermediul aceluiași procedeu, autorul condensează parcursul istoriei în patru segmente. De această dată, metalele sunt înlocuite cu animale deformate. Asemenea lui Daniel 2, apogeul istoriei îl constituie fiara a patra din listă. Aceasta nu doar că este descrisă ca fiind „nespus de grozav de înspăimântătoare și de puternică” (7:8), ci este prezentată ca cel mai deformat animal din succesiunea de patru: „Avea niște dinți mari de fier (...) era cu totul deosebită de toate fiarele de mai înainte și avea zece coarne” (v. 7).³

O altă asemănare o constituie perioada de timp acoperită de cele două discursuri profetice. Atât în Daniel 2, cât și în Daniel 7, cele patru segmente prezintă evenimente care își ating finalitatea în așezarea împărăției veșnice a lui Dumnezeu. Simbolul pietrei sugerează caracterul durabil și indestructibil al împărăției. Impactul cu metalele din compoziția chipului rezultă în distrugerea completă a acestora. Piatra se transformă apoi într-un „munte mare”, care „umple tot pământul” (2:35). Imaginea denotă că împărăția „nu va fi nimicită niciodată” și că „nu va trece sub stăpânirea unui alt popor” (2:45). Același accent îl găsim în tabloul judecății din Daniel 7 (v. 9-10,13-14). Deliberările tribunalului ceresc au ca efect oferirea împărăției veșnice „poporului sfinților Celui Preaînalt” (v. 17-18,27). Din nou se subliniază că împărăția „nu va fi nimicită niciodată” și că „stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică și nu va trece nicidecum” (7:14).

Elemente complementare între Daniel 2 și 7

Pe lângă elementele comune, discursurile profetice din Daniel 2 și 7 conțin și elemente complementare. În alte cuvinte, similaritățile nu trebuie să pună în penumbră deosebirile. Evidențierea celor din urmă adaugă aspecte noi tabloului profetic conturat de cele dintâi. De exemplu, se poate observa cu ușurință că simbolurile în cele două viziuni diferă. În timp ce în Daniel 2 imperiile sunt simbolizate prin metale, în Daniel 7 acestea sunt simbolizate prin animale de pradă. Trecerea de la un set de simboluri la celălalt poate fi explicată prin adaptarea mesajului la destinatar. Dumnezeu ține cont de contextul în care se găsește omul. Descoperirea din Daniel 2 este adaptată împăratului păgân Nebucadnețar. Din acest motiv nu ne surprind nici referirile la metale și la idol și nici descrierea elogiativă a statuii, e.g., „strălucire nemaipomenită” (2:31). Atât elementele, cât și descrierea făceau parte din mentalul colectiv al civilizației babiloniene. În Daniel 7, perspectiva profetică se schimbă. De data aceasta, descoperirea este oferită profetului, iar viitorul este prezentat din punctul de vedere al poporului ales. Simbolurile sugerează atât natura decadentă a civilizației omenirii, cât și tendințele sale ostile față de cei care se identifică cu planul lui Dumnezeu în istorie. Viziunea anticipează accente blasfematoare în retorica entităților apocaliptice de la finalul istoriei.⁴

Daniel 7 construiește pe reperele tabloului profetic din Daniel 2, completându-l cu elemente noi. Astfel, dacă primul simbol în Daniel 2 este decodat ca fiind împăratul însuși (i.e., „tu ești capul de aur”), descrierea primei fiare din Daniel 7 actualizează istoria lui. Noile simboluri profetice fac aluzie la un eveniment consumat ulterior visului împăratului, și anume, la convertirea lui (vezi Daniel 4). Această realitate este prezentată prin imagini care descriu tranziția primei fiare de la regnul animal la sfera umană. Aflăm că leului i se smulg aripile și că acesta achiziționează însușiri umane: „A stat drept în picioare ca un om și i s-a dat o inimă de om” (v. 4). Efectul exegetic este

Raporturi de similaritate și complementaritate între Daniel 2 și 7

Perioadă	Daniel 2	Daniel 7
1	Aur (Babilon/ Nebucadnețar)	Leu cu două aripi (Babilon) Elemente inedite: Smulgerea aripilor, șederea în picioare și primirea unei inimi de om (convertirea lui Nebucadnețar)
2	Argint (a doua împărăție)	Urs cu trei coaste (a doua împărăție)
3	Aramă (a treia împărăție)	Leopard cu patru aripi (a treia împărăție)
4	Fier (a patra împărăție) (a) Fier (ultima împărăție) (b) Fier amestecat cu lut (divizare, amestec între politică și religie, aparentă unitate) (c) Piatra lovește chipul (așezarea împărăției veșnice)	Dragon cu zece coarne (a patra împărăție) (a) dragon cu zece coarne (ultima împărăție) (b) dragon cu 7 coarne plus cornul cel mic (divizare, amestec între politică și religie, aparentă unitate) (c) primirea împărăției de către sfinți Elemente inedite: (a) agresivitatea cornului celui mic față de sfinți (b) scena tribunalului ceresc în sesiune (c) transferul puterii de la Tatăl spre Fiul omului (d) primirea împărăției de către sfinții Celui Preaînalt

**LĂRGIND
ORIZONTUL
DANIEL
OLARIU**



(7:21,25). Mai departe, se precizează că, simultan cu manifestările agresive ale cornului celui mic aici pe pământ, în ceruri are loc o judecată. Efectul judecății este dublu: pedepsirea fiarei a patra împreună cu cornul cel mic și primirea împărăției de către sfinți.

Nu în ultimul rând, Daniel 7 completează tabloul profetic din Daniel 2, oferind detalii suplimentare despre pregătirile care au loc în ceruri înainte de așezarea împărăției

evident: manifestările inumane ale animalelor deformate trebuie evaluate în lumina procesului transformativ exemplificat de prima fiară. Convertirea „leului” arată către posibilitatea de reformare a oricărui conducător sau entități politice. Din nefericire, singura entitate care dobândește însușiri umane (e.g., „ochi”, „gură” [v. 8]) este unul dintre coarnele celei mai deformate fiare. Totuși, acest „corn mic” parodiază transformarea și își folosește abilitatea de a vorbi nu în scopul de a-L slăvi pe Dumnezeu, ci de a-I blasfemia Numele (7:11,20,25).

Daniel 7 concentrează cele mai multe elemente complementare în segmentul al patrulea, și ultimul, al schemei profetice. Daniel 2 introduce două idei majore, și anume, că zodia fierului se va întinde până la așezarea împărăției lui Dumnezeu și că, în ultima fază, un element nou va penetra fierul, i.e., „lutul”. Daniel 7 dezvoltă aceste idei. Aici echivalentul fierului este fiara a patra cu zece coarne. Existența ei se va întinde până la așezarea împărăției sfinților Celui Preaînalt. În ultima ei fază, o transformare va avea loc: apariția unui corn mic a cărui retorică și manifestări ostile față de sfinți va declanșa sfârșitul. În consecință, combinația dintre fier și lut își are corespondent în fiara cu șapte coarne și cornul cel mic. Pe lângă aceste corespondențe, Daniel 7 adaugă un set de elemente inedite. Se subliniază că cele zece coarne denotă zece împărați (sau împărății) în care se va diviza ultimul imperiu. De asemenea, se accentuează caracterul ostil al cornului celui mic. Manifestările lui agresive se îndreaptă împotriva a trei dintre cele zece coarne pe care le „smulge”, „doboară” (7:8,20,24), împotriva Celui Preaînalt printr-o retorică blasfematoare (i.e., „se va încumeta să schimbe vremurile și legea”) și, ulterior, împotriva sfinților Celui Preaînalt sub forma unor persecuții

lui Dumnezeu. Mai precis, evenimentele gravitează în jurul tribunalului ceresc în sesiune. Tabloul profetic este unic în literatura veterotestamentară. Tabloul prezintă atât elemente de fundal (i.e., „scaune de domnie”, „râu de foc”, „deschiderea cărților”), cât și personajele care compun suita cerească (i.e., „un Îmbătrânit de zile”, „mii de slujitori” [îngeri], „Unul ca un Fiu al omului”). Deliberările conduc la verdicte: unul favorabil „poporului sfinților” și unul punitiv față de cornul cel mic (7:9-10,13-14,25-27).

Capitolele 2 și 7 sunt așezate în paralel în ansamblul chiastic al secțiunii aramaice. Scopul intenționat de autor este ca cele două unități literare să se explice reciproc. Algoritmul de lucru este următorul: ultimul discurs construiește pe reperele primului, adăugând dimensiuni exegetice și elemente noi. Prin această metodă, cititorului i se lărgeste metodic orizontul. Ceea ce la început pare a fi o lume statică, simplă, ulterior se dovedește a fi o lume care înglobează realități complexe. Tablourile prind viață, iar istoria umanității este zugrăvită policrom. În decodarea simbolurilor elaborate, punctul de plecare îl reprezintă structura. Cititorul primește o cheie hermeneutică indispensabilă: studierea în paralel a unităților literare așezate în oglindă în cadrul acestei structuri.

În studiul următor vom exemplifica modul cum acest principiu se aplică secțiunii finale a cărții sau secțiunii ebraice, i.e., Daniel 8-12. ■

¹ Vezi articolul „Principii hermeneutice de interpretare a Apocalipsei lui Daniel: Structuralismul (I)” *Curierul Adventist* (no. 7, 2020), 22-24. În structura literară a secțiunii aramaice, capitolele 2 și 7 au fost catalogate ca formând unitățile literare C și C'.

² Aceste raporturi au fost indicate într-o formă abreviată în tabelul de mai jos.

³ Termenul „fier” leagă intertextual cele două discursuri. Fiara a patra din Daniel 7 este descrisă ca având „dinți mari de fier” (7:7). Același metal formează segmentul al patrulea al chipului din Daniel 2. De asemenea, despre ambele entități simbolizate de „fier” și „dragon” se menționează că „sfărâmă” tot ce prinde. Termenul subliniază agresivitatea și reprezintă o altă conexiune intertextuală între cele două discursuri.

⁴ În ambele discursuri profetice se subliniază degradarea, involuția. În Daniel 2, ordinea metalelor reflectă o descreștere în valoare. În Daniel 7, procesul involutiv se reflectă în modul cum animalele introduse se distanțează tot mai mult de reprezentarea lor firească. Ultima fiară degradează într-o asemenea măsură încât nu i se găsește un corespondent cunoscut. Totodată, se constată și o dezvoltare nefericită, și anume, o evoluție în duritate și ferocitate. Așadar, viziunile reflectă și o critică la adresa civilizației făurite de mâini omenești.

Dr. Daniel Olariu este pastor și predă limba ebraică și cursuri de Vechiul Testament la Universitatea Adventus din Cernica.



SF. PARASCHIEVA SAU SF. VINERI? (I)

Pelerinajul la moaștele cuvioasei Sfânta Paraschieva adună de obicei, la mijlocul lunii octombrie, la Iași, zeci de mii de români. În 2019 însă, credincioșii au venit în număr mult mai mare, chiar înainte ca moaștele sfintei să fie scoase la închinare...”¹

Așa începea în *Ziare.com* articolul dedicat comemorării Sfintei Paraschieva, în anul 2019, prevăzând participarea a două sute de mii de persoane. Impresionant!

Cine a fost Sf. Paraschieva? De ce adună așa de multă lume? Sunt moaștele ei dătătoare de binecuvântări speciale? Ca să răspundem la aceste întrebări, trebuie să ne întoarcem în secolul al X-lea, unde își are originea istoria ei.

Europa secolelor X–XI a fost bântuită de „o foamă” de relicve greu de imaginat. Orice principe, națiune sau familie nobiliară făcea tot ce era posibil să aibă sfântul ei privat. Dacă era posibil, trebuia să fie cât mai aproape de familia lui Hristos. Ștefănescu Mechidsedec povestește că Paraschieva s-a născut în Epivata, nu departe de Constantinopol. Se spune că pe când avea zece ani, auzind predica: „Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie” (Marcu 8:34), și-a împărțit toate hainele săracilor, apoi a distribuit partea de moștenire cu dorința de a se retrage în pustie. S-a călugărit umblând prin mănăstiri, căutându-L pe Dumnezeu. Într-o noapte, un înger i-a spus să se întoarcă acasă, fiindcă va muri. Așa s-a și întâmplat. Avea doar 25 de ani. După câțva timp, trupul ei a fost descoperit întâmplător de niște marinari care, după ce au primit

un semn, l-au luat și l-au dus în Biserica Sfinții Apostoli, din Epivata².

În 1234, țarul bulgar Ivan Asan al II-lea a vrut să ducă moaștele în Târnovo. Acest oraș numit de curând capitală era în reconstrucție, cu pretenția de a fi noul Constantinopol. Este important de menționat că mutarea oaselor în estul Europei a avut și un scop politic; „în epoca aceea, franchii (așa erau numiți venețienii) au cucerit Constantinopolul (1204) și au furat numeroase relicve care au fost duse în Occident, însă cu trupul Paraschievei nu putea să se întâmple una ca acesta”³. După patru ani de tratative politice, a obținut relicva și, în 1238, a adus moaștele în noul locaș: Biserica Sf. Petka, din Țareveț. Din acel moment, numele sfintei a devenit Sf. Petka.

Întrucât lipsea o istorie a vieții ei, țarul i-a cerut patriarhului Eftimie de Târnovo (1325–1403) să o scrie. Fără ezitare, inspirându-se din presupusa operă a diaconului Vasile, 1150⁴, a scris *Viața și peregrinările Sfintei Petka și felul cum a fost adusă în minunatul oraș Târnovo*. Aceasta a fost opera de bază care a stat la recunoașterea ei. O „reconstituire” scrisă după două sute de ani.

Cine poate garanta că este adevărată și nu corespunde spiritului epocii, când viețile sfinților erau fabricate peste noapte?

În scurt timp, Petka a devenit preferata familiei regale și a fost numită patroana Bulgariei, fiind cea mai respectată sfântă bulgară din secolele XIII–XIV. Sub amenințarea turcilor, moaștele au fost mutate la Vidin, apoi, în 1393, au fost transferate la Belgrad, în Biserica Ružica, din Kalemegdan. Acolo au fost primite cu multă cinste. Sultanul Baiazid a lăsat relicva acolo, făcându-i-o cadou despotului sârb Ștefan Lazarevic. Însă în 1521, moaștele au fost cerute de patriarhul din Constantinopol și au fost mutate din nou la Constantinopol. Au fost purtate dintr-o biserică în alta până când, în urma negocierilor dintre Vasile Lupu și patriarhul din Constantinopol, a fost posibilă mutarea lor la Iași, în 1641⁵.

Istoria ei, așa cum o avem noi, este destul de târzie și lasă loc la dubii, fiind scrisă de Eftimie al Târnovei două sute de ani mai târziu, „în a doua



jumătate a veacului al XIV-lea, la cererea țarului Ioan al II-lea, dar în realitate, spune Trogančić, viața ei a fost o legendă⁶. Cum ar fi putut Eftimie să cunoască toate detaliile despre viața ei după două sute de ani? Ce garanție avem că informațiile sunt adevărate când în timpul scurs s-au petrecut războaie, a căzut Constantinopolul, au avut loc cruciade? Afirmatia că a citit scrierile diaconului Vasile nu are niciun suport istoric.

Povestea lui Eftimie a fost preluată de alți aghioграфи. Mitropolitul Matei al Mirelor, de la Mănăstirea Dealu, Târgoviște, a alcătuit o nouă *Viață a Sf. Parascheva* (1605) la nu mai puțin de „500 de ani după existența ei, ceea ce îi reduce mult din valoare”⁷. Mitropolitul Varlaam al Moldovei amintește de ea în *Cazania*, tipărită la Iași în 1643, și Mitropolitul Dosoftei al Moldovei, în *Viața și petrecerea sfinților*⁸, iar de la ei au apărut toate istoriile de astăzi, care se întrec să adauge noi detalii, de multe ori în contradicție unele cu altele.

Cine a fost Paraschieva?

Cu excepția scrierii lui Eftimie nu avem nicio altă informație. Nu i se cunosc părinții, nu i se știe numele, nici vârsta. Nu avem nicio probă istorică. „Se crede”, spune *Enciclopedia Sfinților, Bibliotheca Sanctorum*, că „ar fi trăit în secolul al X-lea, dar este o simplă ipoteză”⁹. Prezența oaselor arată că este vorba de o persoană care a trăit acolo, dar a primit numele de Petka Bulgarska (a Bulgariei)¹⁰, sau Petka Turnovska (de la Târnovo). Nume cu semnificație, întrucât era legat de o zi specifică a săptămânii. Enio Morione clarifică arătând că numele bulgăresc Petka vine de la *petâ* – cinci, a cincea zi, adică vineri. Oltean, într-un articol din *Ziarul de Iași*, spune în mod curajos: „Balkanicii și grecii o numesc chiar Sfânta Vineri”¹¹. „Sf. Parasceva cea tânără”, spune Leonardi, „este personificarea zilei Vinerea mare, ținând în mână tabloul suferințelor lui Isus și ale Mariei”¹². Într-un document aflat în arhiva Vaticanului se confirmă: „Sfânta Parasceva – *Parascheva* – Sfânta Vineri are origini române de jos (referire la Balcani)”¹³. „Datorită încreștinării pe filieră bulgară a românilor, numele grecesc al sfintei era „paraskevi”, adică „vineri”, spune Morione, de aceea în Balcani și Țările Române, sfânta a fost cunoscută în cultura populară cu numele Sf. Vineri.”¹⁴

Despre Sf. Vineri, în teritoriu românesc, avem informații contradictorii. Primele date apar în *Codex Sturdzanus*, unde este relatată istoria ei. Preotul Grigorie Măhaci mărturisește că a copi-

at-o după un manuscris pomenit de B.P. Hașdeu. Nicolae Iorga menționează și el un manuscris în care se vorbește despre ea la finalul unei psaltiri găsite la Berivoiul Mic. Raluca Levonian, într-un articol dedicat Sf. Vineri, îl citează pe Gh. Chivu, care a scris un text intitulat *Viața preacuvioasei Paraschevii, se zice Petca sau Vineri*, text ce a fost inclus într-un codex maramureșean din secolul al XVIII-lea¹⁵. În aceste legende și în basmele succesive, Sf. Vineri este descrisă în chip paradoxal, fie este binevoitoare, fie pedepsește fără milă pe cei care consumă carne în zi de post sau lucrează vinerea. Într-o legendă culeasă de A. Fochi este descrisă cu atributele diavolului: „Sf. Vineri apare la o șezătoare în chip de om, dar cu picioare de găină și, peste noapte, ucide o fată care dormea pe cuptor.”¹⁶ (Partea a II-a în numărul următor). ■

RELATĂRI PARADOXALE BENIAMIN LUPU



ÎN ACESTE LEGENDE, SF. VINERI ESTE DESCRISĂ ÎNTR-UN CHIP PARADOXAL, FIE ESTE BINEVOITĂ, FIE PEDEPSEȘTE FĂRĂ MILĂ PE CEI CARE LUCREAZĂ VINEREA.

¹ www.ziare.com/social/biserica/numar-record-de-pelerini-la-moastele-sfintei-parascheva.

² Ștefănescu Mechidsedec, *Viața și minunile Cuvioasei noastre Parascheva cea nouă și istoricul sfințelor ei moaște*, București, 1889.

³ Raymond Janin, „Parasceve” în *Bibliotheca Sanctorum*, Roma, 1969–1989, vol. X, p. 331.

⁴ Nu este confirmată această lucrare și nu este menționată în niciun alt studiu.

⁵ Radu Oltean, „Invenție medievală? O altă istorie a Sfintei Parascheva”, *Ziarul de Iași*, 21.03. 2020.

⁶ Franjo Trogančić, *Letteratura medioevale degli Slavi meridionali, dalle origini al XV secolo*, Bulzoni, 1950, pp. 203, 212.

⁷ Raymond Janin, „Parasceve” în *Bibliotheca Sanctorum*, Roma, 1969–1989, vol. X, p. 331.

⁸ Dosoftei al Moldovei în *Viața și petrecerea sfinților*, Iași, 1682–1686. Pentru detalii vezi: P. Vălimereanu, „Parascheva” în *Enciclopedia Cattolica*, IX, col. 811; M. Sezan, *Cinstirea Cuvioasei Parascheva în Mitropolia Moldovei și Sucevei*, 1955, pp. 130–136.

⁹ Raymond Janin, „Parasceve” în *Bibliotheca Sanctorum*, p. 331.

¹⁰ Enrico Morini, *La chiesa ortodossa: storia, disciplina, culto*, Edizioni Studio Domenicano, Bologna, 1996, p. 161.

¹¹ Oltean, „O altă istorie a Sfintei Parascheva”, *Ziarul de Iași*, 21.03. 2020.

¹² Claudio Leonardi – Antonella Degl’Innocenti, *Le miniature medievali e rinascimentali*, Biblioteca Vaticelliana, Centro Tibaldi, 2000, p. 98.

¹³ *Sancta ista Parasceva-Paraschiva – Sfanta Vineri, erat probabiliter bello – romenicae originis*. În *Fontes, Typis polyglottis Vaticanis*, Roma, 1980, p. 576.

¹⁴ Morini, *La chiesa ortodossa*, p. 161.

¹⁵ Raluca Levonian, „Legenda Sfintei Vineri – între sacru și diabolic”, în *Philologica Jassyensia*, An IV, Nr. 1(11) 2010, p. 81.

¹⁶ Adrian Fochi, *Datini și eresuri populare de la sfârșitul secolului al XIX-lea*, București, 1976, p. 281.

Dr. Benone Lupu este pastor în Roma, Italia.



JUDECATA FINALĂ (II)

MILĂ, JUDECATĂ ȘI DREPTATE

Din moment ce există atâtea interpretări diferite în cadrul creștinismului cu privire la judecata divină, de unde putem ști care este interpretarea corectă? Dumnezeu ne oferă în Biblie anumite repere de care trebuie să ținem seama:

1. Reperul principal, cel pe care îl vom trata în acest articol.
2. Reperul oferit de sistemul ceremonial, un material ilustrativ, dar în același timp și profetic, ceea ce vom trata în articolul următor.
3. Spiritul Profetic, care, deși nu este sursă doctrinară primară, ne oferă călăuzire pentru a ajunge la o concluzie corectă.

REPERUL PRINCIPAL

Deoarece fundamentul religiei biblice este cunoașterea lui Dumnezeu, rezultă că fiecare doctrină biblică corectă, implicit și doctrina despre judecata divină finală, trebuie să fie în armonie cu felul de a proceda și cu felul de a fi al lui Dumnezeu.

Legătura dintre judecata divină și cunoașterea lui Dumnezeu o găsim în Ieremia 9:23,24:

„Așa vorbește Domnul: Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în acestea găsesc plăcere Eu”, zice Domnul.

În aceste versete se evidențiază cele trei elemente, ca fiind o prezentare în esență a procedurii principale al lui Dumnezeu în relația Sa cu omul. Dar în același timp este interesant de observat că cele trei elemente menționate – MILA, JUDECATA și DREPTATEA – însumează de fapt și felul de a fi al lui Dumnezeu, așa cum reiese din prezentarea pe care Dumnezeu a făcut-o despre Sine la cererea lui Moise de a-și arăta slava Sa. În prezentarea slavei Sale (în textul biblic: „toată frumusețea Mea”), Dumnezeu enumeră mai întâi virtuțile relaționale față de om:

1. „plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul”, ceea ce este de fapt prezentarea MILEI lui Dumnezeu.
2. „dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat”. Această constatare a vinovăției sau nevinovăției unei persoane nu se poate face decât pe baza JUDECĂȚII.
3. „pedepsește fărădelegea” este evident o referire la înfăptuirea actului de DREPTATE, conform cu ceea ce s-a decis în urma judecății.

Cele două principii – MILA și DREPTATEA – sunt principii antagonice. În timp ce mila cere îngăduință și iertarea păcăto-

sului, dreptatea cere pedepsirea lui. Cum se poate rezolva această problemă? Când se manifestă mila și când acționează dreptatea divină?

Modul în care Dumnezeu soluționează acest antagonism inerent constă în faptul că între MILĂ și DREPTATE se interpune JUDECATA. Felul în care Dumnezeu procedează în mod concret în tratarea omenirii constă în aceea că cele trei elemente sunt etape succesive în relaționarea Sa atât cu individul sau, atunci când este vorba cu un popor, cât și cu lumea întreagă. Mai întâi se acordă o perioadă de milă, apoi Dumnezeu judecă modul în care omul, respectiv poporul sau lumea, s-au folosit de timpul și mijloacele harului care au fost oferite. În final, urmează aplicarea dreptății în conformitate cu constatările făcute în urma actului judecății.

MODUL DE PROCEDURĂ A LUI DUMNEZEU CU INDIVIDUL

Numeroase texte biblice evidențiază iubirea lui Dumnezeu față de fiecare om.

Este interesant cum folosește apostolul Petru pronumele nehotărâte „niciunul” și „toți”, pentru a sublinia această idee din ambele perspective: din perspectiva negativă a pericolului pieririi: „niciunul”, iar din perspectiva mântuirii: „toți”: „Domnul... dorește ca *niciunul* să nu piară, ci *toți* să vină la pocăință” 2 Petru 3:9.

Imparțialitatea lui Dumnezeu reiese din faptul că Dumnezeu condamnă părtinirea și o consideră ca fiind păcat:

Dar, dacă aveți în vedere fața omului, faceți un păcat și sunteți osândiți de Lege ca niște călcători de Lege. (Iacov 2:9)

Oferta iubirii Sale și posibilitatea mântuirii oferită oricărui om strălucește din „versetul de aur” al Bibliei: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3:16)

Am putea oferi multe exemple biblice pentru a ilustra cum se aplică cele trei etape succesive: mila, judecata și dreptatea, în felul lui Dumnezeu de a proceda cu individul, dar cazul cel mai tipic este cazul lui Belșatar, ultimul împărat al Babilonului.

Cele patru cuvinte scrise pe peretele sălii de ospăț redau exact cele trei noțiuni: mila, judecata și dreptatea.



MENE, MENE, conform explicației lui Daniel, înseamnă că Dumnezeu mai întâi i-a numărat zilele, timpul de har care i-a fost oferit. Timpul acesta este stabilit doar de Dumnezeu. Ele reprezintă de fapt timpul de MILĂ oferit lui Belșatar. Prin această numărare repetată se arată cu câtă seriozitate și exactitate tratează Dumnezeu cazul omului. El, Cel infailibil, pare că Se verifică (pare a număra de două ori) pentru a Se asigura că a oferit timp suficient și mijloace suficiente în vederea îndreptării, în vederea pocăinței. Dar, din păcate, în cazul împăratului, Daniel rostește constatarea tristă:

Dar tu, Belșatar, fiul lui, nu ți-ai smerit inima, măcar că ai știut toate aceste lucruri.
(Daniel 5:22)

TEKEL, ceea ce înseamnă „cântărit”, exprimă atât de sugestiv actul JUDECĂȚII divine. Cântarul cu două talere este folosit adesea ca simbol al actului judecării.

UFARSIN înseamnă „împărăția ta va fi împărțită și dată altuia”. Aceasta a fost decizia în urma judecării și a urmat înfăptuirea actului de DREPTATE, care se impunea în cazul lui. În aceeași noapte, Babilonul a fost cucerit de armatele lui Cir.

MODUL DE PROCEDURĂ AL LUI DUMNEZEU CU POPOARELE

Să notăm câteva referințe ale Bibliei care arată felul de procedură al lui Dumnezeu când este vorba de un popor:

La fel Se poartă fie cu un popor, fie cu un om.
(Iov 34:29)

Da, El iubește popoarele; toți sfinții sunt în mâna Ta. Ei au stat la picioarele Tale, au primit cuvintele Tale. (Deuteronomul 33:3)

Șansa pocăinței reiese din următoarele versete:

Deodată zic despre un neam, despre o împărăție, că-l voi smulge, că-l voi surpa și că-l voi nimici; dar dacă neamul acesta

despre care am vorbit astfel se întoarce de la răutatea lui, atunci și Mie Îmi pare rău de răul pe care Îmi pusesem în gând să i-l fac. (Ieremia 18:7,8)

În privința modului de procedură al lui Dumnezeu cu popoarele, constatăm același procedeu ca și în cazul individului. Observăm aceeași succesiune a celor trei etape: milă, judecată și dreptate. De exemplu, în tratarea cazului poporului egiptean, remarcăm mai întâi un timp de har, și anume cei 215 ani, timpul efectiv al șederii poporului Israel în Egipt, de la data mutării familiei lui Iacov, în urma invitației lui Iosif. Apoi poporul egiptean urma să fie judecat, conform înștiințării lui Dumnezeu:

Și Domnul a zis lui Avram: „Să știi hotărât că sămânța ta va fi străină într-o țară care nu va fi a ei; acolo va fi robită și o vor apăsa greu timp de patru sute de ani. Dar pe neamul căruia îi va fi roabă, îl voi judeca Eu.”
(Exodul 15:13,14)

Judecata divină a fost concomitentă cu pedepsirea lui faraon și a egiptenilor sub forma celor zece plăgi și tot ceea ce a urmat după aceea. Faraon și întreaga sa cavalerie au fost înghițiți de apele Mării Roșii.

Un alt exemplu este nimicirea poporului amalecit de către Saul, în conformitate cu porunca Domnului. Pedepsirea lor a avut loc după un timp de peste 400 de ani de har, de la momentul când au atacat poporul Israel în timpul exodului, fără niciun motiv (Exodul 17).

Cazul cetății Ninive, tratat în cartea prorocului Iona, ilustrează atât de sugestiv un caz pozitiv: ce a însemnat o bună folosire a timpului de milă de 40 de zile de către regele și poporul din Ninive. Pocăința regelui și a întregii populații a determinat schimbarea hotărârii divine de a nimici cetatea.

MODUL DE PROCEDURĂ AL LUI DUMNEZEU FAȚĂ DE LUMEA ÎNTREAGĂ

Fără a intra în detalii explicative în cadrul acestui articol, menționăm că și în cazul lumii constatăm același tipar al felului de procedură al lui Dumnezeu față de lumea întreagă: milă, judecată și dreptate. După miile de ani de milă sau har, prima solie îngerească din Apocalipsa 14 anunță pe toți locuitorii pământului, pe toate popoarele, cu alte cuvinte întregul pământ, de faptul că „a sosit ceasul judecării” divine, iar evenimentul imediat următor celor trei solii este a doua venire a Domnului Isus Hristos, care va aduce cu Sine răsplata dreptății cuvenite.

După cum cel de-al Doilea Război Mondial s-a încheiat cu un proces internațional ținut la Nürnberg, Germania, este absolut logic ca și Marea luptă dintre bine și rău să se încheie cu o judecată finală, divină. ■

MILĂ ȘI DREPTATE
EMILIAN NICULESCU



Emilian Niculescu, pastor pensionar



ANDREWS – „CEL MAI CAPABIL OM DINTRE NOI TOȚI”

Metodist din copilărie, sensibil, spiritual de la cinci ani, John Andrews devine la 13 ani un așteptător al revenirii Mântuitorului. Înțelege valabilitatea și importanța Sabatului zilei a șaptea la 16 ani.

Peste patru ani, pe 14 septembrie 1849, John Andrews și familiile de adventiști sabatarieni din Paris, statul Maine, primesc vizita evanghelistică a nucleului misionar format din Joseph Bates, James și Ellen White. (133) Într-un timp în care trenurile aveau multe accidente, deși copilașul Edson White avea doar o lună și jumătate, familia White a plecat în călătoria misionară cu trenul, care fusese inaugurat pe traseul acela cu numai patru luni înainte. (149) Interacțiunea a fost binecuvântată prin două aspecte majore. Credincioșii din Maine sunt direcționați departe de anumite accente de fanatism existente deja printre ei. De asemenea, tânărul John și ceilalți înțeleg primii patru stâlpi ai credinței: revenirea pre-milenială a Mântuitorului, lucrarea de ispășire din sanctuarul ceresc, Sabatul zilei a șaptea și nemurirea condiționată. Oficiul profetic al lui Ellen White este asimilat mai greu, pentru ca mai apoi să îi ia apărarea până la sfârșitul vieții.

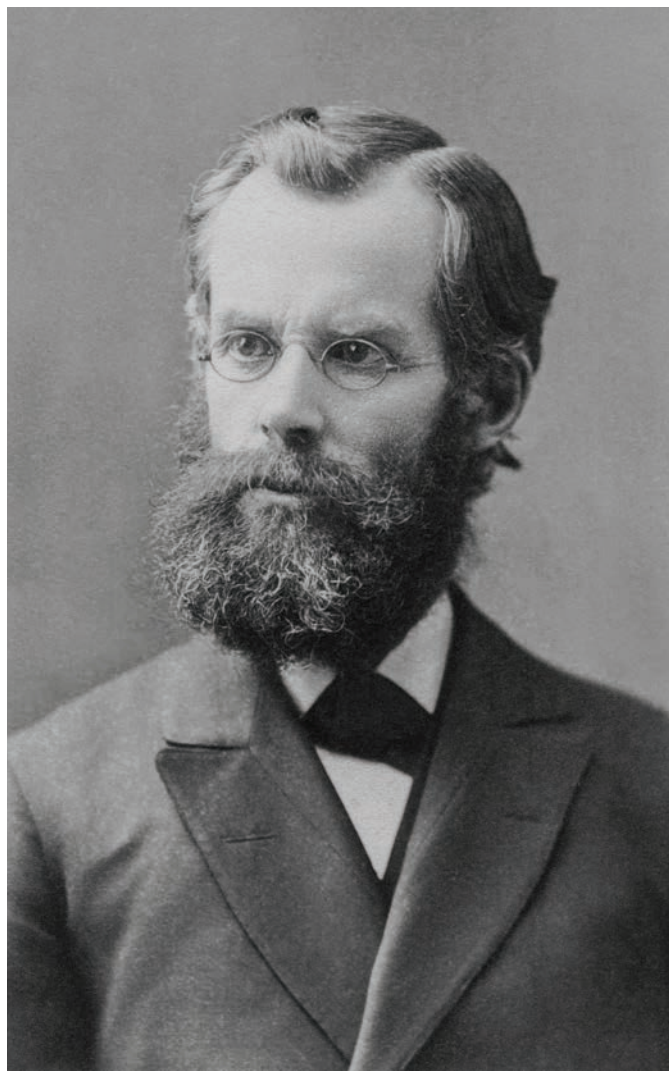
Pe 1 decembrie 1850, pleacă într-un turneu evanghelic de câteva luni cu primul lui mentor, Samuel Rhodes, la foștii milleriti și la frații sabatarieni. A fost un timp de misiune rodnic, dar și de uzură psihică și fizică. Mereu trebuia să schimbe localitatea și gazda. Mâncarea era de obicei săracă. Locul de dormit era, în cazuri fericite, un pat mic într-o cameră separată. Adesea era un pat dublu pe care-l împărțea cu tovarășul de lucru sau cu vreun fiu al casei, ori o saltea de paie în vestibul (159) sau dormea pe o pătură pe podea. (269) Activitatea era intensă: predici multe, vizite, consiliere, studii biblice, scriere de articole pentru *Review*, la care avea termen-limită presant, fiind în echipa editorilor până în ultimul an din viață. Întotdeauna, predicarea itinerantă, care ținea luni de zile și se desfășura pe mii de kilometri, a fost pe cât de fructuoasă evanghelic pe atât de epuizantă. Pe vreme cu soare sau cu ninsoare se călătorea cu trăsura ori cu trenul, la clasa a treia.

(772) Frecvent, în spatele cortului în care se predica mulțimilor, misionarii improvizau bucătăria, baia, patul. Andrews a fost atât un cărturar, cât și un evanghelist. Îmbina frumos activitatea de studiu, cercetare și scriere cu misiunea practică printre oameni. Seriile de predici se finalizau cu consacrare, botez, spălarea picioarelor și Sfânta Cină. Botezurile erau frecvente atât vara, în râuri și iazuri, cât și iarna. De altfel, el însuși a cerut re-botezarea împreună cu soția lui în iarna lui 1863. (358) În 1867, după o evanghelizare cu James și Ellen White, Andrews participă la botezarea a 11 persoane dedicate Domnului, chiar dacă, la minus 22 de grade Celsius, au fost nevoiți să taie gheața groasă a râului. (440) Botezul era atât de important în viața familiei Andrews, încât la două săptămâni după moartea prematură a soției lui, John și-a botezat fiul de 15 ani și fiica de 11 ani, decupând o gaură în gheața groasă pentru cei doi copii și alți doi tineri credincioși. (568)

Legătura lui Andrews cu familia White a fost foarte strânsă, atât din punct de vedere misionar, cât și personal. John locuiește un timp cu ei. James îi este mentor, Ellen îl sfătuiește și îi poartă de grijă ca o soră mai mare. În 1850, James White îl include în rândul editorilor proaspetei reviste *Review and Herald*. Sediul publicației era chiar în casa închiriată a părinților lui John, în Paris Hill, Maine. (21) A publicat constant articole de calitate până în ultimul an din viață, 1883, trimițându-le peste ocean din Europa.

În 1855, tânărul misionar desfășura o activitate evanghelică itinerantă în New England, regiunea nord-răsăriteană a SUA, împreună cu James White. Într-una din vizitele misionare, John vede un băiat de 13 ani lucrând pământul. Ia o sapă și începe să prășească porumbul împreună cu el. La scurt timp, Andrews îl întreabă pe băiat ce planuri are pentru viață. Eugene îi spune că vrea să devină avocat. John întreabă: „Și apoi?” „Căsnicie, familie, avere” erau răspunsurile băiatului. Dar întrebarea iar apărea: „Și apoi?” „Apoi, ce? Voi îmbătrâni, apoi cred că voi muri.” Andrews întreabă pentru ultima oară: „Și apoi?” Eugene consemnează peste zeci de ani că a văzut ochii

ACTIVITATEA ERA
INTENSĂ: PREDICI,
VIZITE, CONSI-
LIERE, STUDII
BIBLICE, ARTICOLE.
PREDICAREA
ITINERANTĂ CARE
ȚINEA LUNI ȘI SE
DESFĂȘURA PE
MII DE KILOMETRI
A FOST PE CÂT
DE FRUCTUOASĂ
PE ATÂT DE EPU-
IZANTĂ.



albaștri binevoitori ai tânărului misionar trecând parcă prin el și a auzit următoarele vorbe: „Băiatul meu, prinde-te cu tărie de ceva care te va ajuta să treci abisul, ceva care să-ți așeze picioarele în siguranță de cealaltă parte, unde vei fi în siguranță pentru totdeauna.” (60) Eugene Farnsworth a devenit ulterior pastor, profesor și președintele Conferinței California. (374 ENC)

Peste ani, John Andrews ajută tânăra comunitate de așteptători ai Mântuitorului să-și croiască o identitate sănătoasă după trauma emoțională și teologică a dezamăgirii din 1844. Talentul lui de scriitor a ajutat la conturarea primelor ediții ale revistei *Review and Herald*, principalul mod de comunicare, organizare și misiune în USA și străinătate în acele vremuri. Andrews a fost un slujitor potrivit la președinția Conferinței Generale într-o vreme critică, cât și la conducerea

revistei *Review and Herald*, când James White era doborât de boală. Dar mai mult decât orice, cea mai mare contribuție a fost aceea de a da bisericii în curs de formare o coerență intelectuală care să fie o temelie în identitatea ei profetică. Scrierile lui au dat tinerei denominațiuni credibilitate intelectuală. Într-o bună măsură, el a fost „creierul mișcării”, ca să folosim cuvintele mentorului său, James White. (35) Ceea ce a fost Philipp Melancthon pentru reformatorul Martin Luther a fost John Andrews pentru James White. Legătura între sanctuar, Sabat și revenirea lui Hristos o făcuseră James White și Joseph Bates, dar sistematizarea și apologetica au fost realizate de meticolosul cărturar Andrews, care putea folosi în studiul biblic engleza, ebraica, greaca, latina, franceza, apoi germana și italiana. Scrierile lui timpurii de apărare a Sabatului zilei a șaptea și a mijlocirii Domnului în sanctuarul ceresc erau bine documentate teologic. Capodopera lui literară, *Istoria Sabatului și a primei zile a săptămânii* (<https://www.aplib.org/resources/pioneers-ebooks/adventist-pioneers-ebooks/>), avea peste 1 000 de note de subsol. (594) Ellen White era inițial împotriva notelor de subsol explicative. Ea prefera să se câștige timp în defavoarea nivelului academic al scrierilor lui. Spre finalul vieții, ea a recunoscut că Andrews a procedat corect, ea însăși fiind obligată de cerințele timpului să documenteze temeinic argumentele istorice sau teologice folosite. De aceea, ultima ediție a cărții *Tragedia veacurilor* cuprinde la appendice note explicative. (928)

Pe bună dreptate, Ellen White l-a descris ca fiind „cel mai capabil om dintre noi toți, dar nu ați apreciat sacrificiul făcut de noi” luându-i apărarea în fața fraților din Elveția, care cu greu asimilau viziunea lui de a face misiune în Europa. (806) Această perioadă de expansiune misionară oficială în premieră o vom explora într-un articol următor.

Informațiile din articol se găsesc în Ellen White Encyclopedia și în mod deosebit în cartea publicată de Gilbert Valentine, în 2019, la Pacific Press, *J.N. Andrews, Mission Pioneer, Evangelist and Thought Leader*. Referințele din parantezele articolului corespund paginilor acestei biografii vaste. ■

Cristian Trenchea, pastor, Conferința Moldova

**CAPACITĂȚI
CONSACRATE
CRISTIAN
TRENCHIA**



**CONTRIBUȚIA SA
A FOST ACEEA DE A DA
BISERICII O COERENȚĂ
INTELECTUALĂ CARE
SĂ FIE O TEMELIE ÎN
IDENTITATEA EI PRO-
FETICĂ. SCRIERILE
LUI AU DAT TINEREI
DENOMINAȚIUNI CRE-
DIBILITATE INTELLEC-
TUALĂ. ÎNTR-O BUNĂ
MĂSURĂ, EL A FOST
„CREIERUL MIȘCĂRII”.**



IMPERIALISMUL MESIANIC (VI)

Cu acest articol încheiem trecerea în revistă a profețiilor mesianice. Ultimul profet al Vechiului Testament și-a adăugat contribuția la înregistrarea descoperirilor divine, întregind imaginea lui Mesia, așa cum era prevăzută în planul lui Dumnezeu pentru un Israel credincios și ascultător.

Domnul pe care-L așteptați

Lui Maleahi i s-a descoperit o profeție mesianică de o mare strălucire:

Iată, voi trimite pe solul Meu,
care va pregăti calea înaintea Mea.
Atunci va intra deodată în palatul (templul)
Lui

**Domnul, pe care-L căutați,
Solul Legământului, pe care-L doriți.**

Iată-L, vine ! – zice Yahwé, Domnul oștirilor.

Profeția se referă aici la doi soli ai lui Dumnezeu. Primul este numit simplu „solul Meu” (ebr. *mal'ākī*), adică exact numele profetului care primește această profeție. Rolul acestuia este de predecessor, deschizător de drum. Când calea Domnului este deschisă, El intră instantaneu în scenă. Aici se întrezărește condiționarea timpului profeției.

Maleahi putea crede astfel că despre sine este vorba. Și într-adevăr, nu greșim să credem că despre noi este vorba când auzim o profeție despre pregătirea căii Domnului, fiindcă El este gata să vină, așteptând de cealaltă parte a ușii, ca să intre deodată, dacă I se pregătește calea.

De asemenea, contextul imediat ne-ar face să credem că acest sol ar fi cel numit mai jos „Solul (Îngerul) Legământului”. Dar nu poate fi același, pentru că primul este un pregătitor al drumului, iar al doilea este numit și „Domnul pe care-L așteptați”, cel care vine să-și ocupe locul în templu.

Domnul cel căutat și dorit de Israel nu poate fi altcineva decât Mesia. Termenul ebraic pentru Domnul, în acest caz, nu este numele divin (Yahwé), ci *Ha-ʾādôn* (Stăpânul / Domnul acela). Acest Domn este numit și Solul Legământului, așa-numitul Sol („Înger”) al lui Dumnezeu, care poartă numele, autoritatea și identitatea lui Dumnezeu și care a făcut legământ cu Israel.¹

De asemenea, El intră în templul (palatul regal al) Lui. Niciun mare pontif al lui Israel, niciun serafim nu ar putea spune despre templu că este reședința lui.² Dar acest Domn al lui Israel și Sol al legământului este Slava lui Dumnezeu, Numele lui Dumnezeu, care Își are reședința de drept în templu.³

Această venire a lui Mesia este descrisă de Maleahi ca un eveniment regal. Să ne reamintim că termenul ebraic pentru templu (*hēkāl*) înseamnă de fapt „palat (regal)”. Mesia urma să intre în palatul Lui, evident ca să domnească. Nu este menționată aici venirea Lui la templu ca jertfă, sau ca preot, ci ca Suveran Judecător, așa cum sună profeția mai departe:

Dar cine va putea **suporta** ziua venirii Lui,
și cine va **sta în picioare** când Se va arăta?
Căci El va fi ca **focul** topitorilor
și ca **leșia** spălătorilor.

El se va așeza ca un **topitor** curățător de argint
și-i **va curăți** pe fiii lui Levi,
îi **va rafina** precum aurul și argintul.

Acest scenariu este de judecată, dar judecată salvatoare. Iudeii așteptau un Mesia care să-i topească pe dușmani. Dar aici Mesia vine și îi topește în primul rând pe leviți – care erau preoți, cărturari, judecători, învățători religioși. Abia după această judecată de purificare spirituală, leviții aveau să aducă marelui Dumnezeu daruri corespunzătoare (3:3d-4). Aceasta era soluția lui Dumnezeu, care mai înainte comentase despre darurile aduse Lui (cap. 1:10-13; 2:12-13).

Judecata Lui nu se limitează însă la leviți; El îi trage la răspundere apoi pe ocultiști, adulteri, sperjuri și exploatare, pe cei care nu-I dau zecimea întreagă, pe credincioșii care murmură împotriva lui Dumnezeu. Dar judecata mesianică are și o față pozitivă. Cei care Îl iubesc și Îl respectă pe Dumnezeu și vorbesc despre El unii cu alții sunt foarte prețuiți de El și vor avea parte de mila Lui în ziua judecății (v. 16-18).

Soarele înaripat al dreptății

A doua profeție mesianică a lui Maleahi este, într-un fel, o referire la profeția din cap. 3:1. Da-

că pentru cei păcătoși, judecata lui Mesia este ca focul și ca leșia, în capitolul 4:2, Mesia este soarele, vindecarea și bucuria celor care Îl respectă pe Dumnezeu. Metafora de aici este unică în Biblie: Soare cu aripi, sub a cărui umbră găsim vindecare – o imagine care amintește de profeția lui David din 2 Samuel 23:3-5.

Soarele înaripat era în Antichitate un cunoscut simbol al divinității și al regalității în Egipt, Mesopotamia, Anatolia, Levant și în alte regiuni. Imaginea apare și la evrei, cam din timpul regelui Ezechia, gravată pe sigilii.⁴ Maleahi vorbește aici despre *Soarele Dreptății* (ebr. *šēmeš šāḏāqā*), unde termenul *šāḏāqā* înseamnă: dreptate, justiție, nevinovăție, corectitudine (virtute), normalitate, „dreptăciune” („neprihănire”), justificare, îndreptățire, mântuire.⁵

În orice caz, standardul Soarelui Dreptății este arătat ca fiind Tora lui Moise, cu toate legiferările date de Dumnezeu la Horeb (Sinai), cf. Maleahi 4:4. În vederea reinstalării standardului, Dumnezeu promitea să-l trimită din cer pe Ilie (v. 4-5), înainte de marea zi a răzbunării. De data aceasta însă, Ilie nu mai este trimis cu foc și minuni, ci ca un sfătuitor și educator al părinților și al copiilor, unul care reconciliază generațiile și îndepărtează blestemul necredinței și al neascultării din „țară”. Nu putem

să nu observăm că acest Ilie este identic cu solul Domnului din Maleahi 3:1, care Îi pregătește calea.

Aceasta este ultima profeție mesianică, a cărei lumină și căldură vindecătoare avea să conducă pe poporul lui Dumnezeu până la primul advent al Domnului, după patru secole.

Încheiere

Trecând în revistă profețiile mesianice până la acest articol inclusiv, am observat cum ele descriu atât scenariile spirituale ale împărăției, cât și scenariile pământești: fizice, politice, militare, chiar imperialiste. În următorul număr al revistei vom observa cum au fost educați de Dumnezeu contemporanii lui Isus în ce privește imaginea lui Mesia. ■

¹ Gen. 48:15-16; Ex. 3:2,4 etc.; 6:2-5; 14:19-21; 23:20-23; Num. 20:16; Jud. 2:1; Is. 63:9; Osea 12:4.

² 2 Tes. 2:4.

³ Ex. 23:21; 40:34-35; Deut. 12:5; 16:6; 2 Sam. 7:13; 1 Împ. 5:5; 8:11,29; 2 Cron. 5:14; 7:16; Ps. 26:8; Ier. 7:30; Ezech. 44:4; Ioan 12:41-42.

⁴ En.Wikipedia, “Winged sun”.

⁵ Unele dicționare atrag atenția și asupra sensurilor de: răzbunare, drept, merit, succese, victorie.

Florin Lăiu este profesor de Biblie pensionar



la odihnă » » » » »

AURORA BELINSCHI

Pe data de 15 aprilie 2021, Biserica Adventistă din Țara Hațegului a condus la odihnă pe cea care a fost cunoscută ca singura prim-diaconasă a bisericii adventiste din Hațeg, Aurora Belinschi. Născută în familia Pascotescu din Luna Cernii, în data de 5 decembrie 1952, Aurora și-a căutat drumul în viață venind în Hațeg în anul 1970 din motive profesionale. Aici l-a cunoscut pe Lazăr Andrașoni, cu care s-a căsătorit, având împreună un fiu, pe Lucian.

Viața nu a fost prea binevoitoare cu Aurora, așa că după foarte puțini ani petrecuți cu Lazăr, acesta moare în urma unui accident, și ea rămâne văduvă cu un copil mic aflat în îngrijire. În 1982, Aurora își reface viața de familie, căsătorindu-se cu Nicușor Belinschi. Acesta avea legături cu Biserica Adventistă, fapt ce facilitează căutările spirituale ale Aurorei, care face un adevărat tur prin bisericile protestante din zonă în căutarea unei mărturi-



siri de credință care să corespundă idealurilor personale.

Începând din 1989, când vizitează Biserica Adventistă din Ponor, județul Hunedoara, va fi nelipsită de la acea biserică, unde primește și botezul, în anul 1990. Când s-a înființat Biserica Adventistă din Hațeg, la câțiva ani după convertirea Aurorei la adventism, ea se afla printre membrii fondatori ai acesteia, în care a activat până la ultima suflare din viața ei ca prim-diaconasă, îndeplinind orice fel

de muncă sau activitate, de la curățenie și întreținere până la vizitarea bolnavilor din spital pentru mângâierea și încurajarea celor aflați pe patul de suferință și distribuirea de literatură. Viața ei a rămas în amintirea noastră ca un exemplu de dăruire, consacrare, rugăciune și sacrificiu. Așteptăm marea zi, când Isus va reveni!

A consemnat Ion Buciuman, pastor



TRECI PE TROTUAR!

„Fiți împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri.” – Iacov 1:22

Zilele trecute, în timp ce mergeam spre casă după ce parcasem mașina, am asistat fără să vreau la o discuție dintre un tată și fiul său de aproximativ zece ani, bine cunoscută multor părinți. Omul venea pe interzis (era o stradă cu sens unic), strecurându-se printre mașinile care treceau la o distanță destul de mică. La un moment dat, bănuind probabil ceva, s-a oprit și, uitându-se în spate, a strigat cu voce gravă și tare la copilul care-l urma: „Treci pe trotuar! Nu ți-am spus că nu ai voie?” „Dar tu mergi!” i-a răspuns copilul. „Nu trec!” „Treci și nu mai comenta, că vin la tine!” Supărat și continuând să comenteze, băiatul a trecut pe trotuarul destul de liber, de altfel, la ora aceea. În timp ce treceam pe lângă el, am auzit o ultimă răbufnire rostită cu voce tare, neauzită însă de tatăl său, care își continua cursa pe mijlocul străzii: „Dar tu de ce mergi dacă nu e voie?”

Da, e foarte greu să înveți pe cineva, mai ales pe cei care te cunosc bine, reguli și valori pe care tu nu ești dispus să le respecti. „El nu poruncește ucenicilor să facă aceasta sau aceea, ci le spune: «Urmați-mă!»” (Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, cap. 2, p. 15, 2014, Editura Viață și Sănătate). Este foarte important să ne asumăm rolul încredințat de către Dumnezeu, să fim responsabili față de copiii și semenii noștri, transmitând un mesaj clar, fără bruiatul unui comportament duplicitar. Treci tu pe trotuar înainte să ceri cuiva să facă lucrul acesta! „Fii cu luare-aminte asupra ta însuși și asupra învățaturii pe care o dai altora; stăruie în aceste lucruri, căci, dacă vei face așa, te vei mântui pe tine însuși și pe cei ce te ascultă” (1 Timotei 4:16).

Cea mai bună dovadă, imbatabilă, în favoarea adventismului nu este logica de necombătut a apologetului bine ancorat în doctrinele bisericii, ci caracterul plăcut, afirmat printr-o viață curată și frumoasă, trăită în familie. Căutătorii sinceri ai adevărului nu sunt interesați de teorie, ci de exemplul personal al celui care le vorbește despre Dumnezeu. Întotdeauna oamenii vor dori să vadă ce a făcut Hristos pentru mine și cum se reflectă lucrul acesta în viața mea de fiecare zi, în familia mea, în viața și alegerile copiilor mei, la serviciul meu și în biserica din care fac parte.

„Când necreștinii sinceri văd puterea Evangheliei de a-i transforma pe oamenii egoiști, înfumurați, oportuniști în creștini curați și altruști, atunci sunt atrași de Hristosul Evangheliei.” (*Comentarii biblice AZS*, 1 Timotei 4:16)

Dumnezeu are nevoie de oameni convertiți, împlinitori ai Cuvântului Scripturii, care să confirme prin fapte fiecare adevăr predicat în Numele lui Isus. Prea mulți, din nefericire, se visează reformatori, în timp ce caracterul și viața lor nu sunt luate în stăpânire de Duhul lui Dumnezeu.

Se spune că un tată i-a făcut o vizită rabinului, ca să-i ceară ajutor și sfat pentru îndreptarea fiului său în vârstă de nouă ani, și i-a spus: „Învățătorule, băiatul meu este un copil bun și îl iubesc foarte mult. Dar el are o mare slăbiciune pentru dulciuri, iar acest lucru i-a afectat dantura și sănătatea. Am vorbit cu el, l-am certat, l-am pedepsit – nimic nu a mers. Consumă în continuare cantități mari de dulciuri. Mă poți ajuta?” Spre surprinderea tatălui, rabinul a răspuns: „Pleacă și revino peste două săptămâni!” Nu îndrăznește să-l contrazică, așa că a plecat. Peste două săptămâni a revenit, iar rabinul a spus: „Bun, acum să-i dăm drumul.” Tatăl l-a întrebat: „Aș vrea să-mi spui de ce mi-ai zis să vin peste două săptămâni. Nu ai mai făcut niciodată așa.” Iar rabinul a răspuns: „Am avut nevoie de cele două săptămâni deoarece eu însumi aveam o slăbiciune pentru dulciuri. Până când nu mi-am rezolvat această problemă, nu mă puteam ocupa de fiul tău.”

Vom avea doar de câștigat dacă, înainte să oferim sfaturi, reușim să punem în practică ceea ce propovăduim. „Căci, dacă ascultă cineva Cuvântul și nu-l împlinește cu fapta, seamănă cu un om care își privește fața firească într-o oglindă și, după ce s-a privit, pleacă și uită îndată cum era. Dar cine își va adânci privirile în legea desăvârșită, care este legea slobozeniei, și va stăruie în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui” (Iacov 1:23-25). ■

Aurel Neațu, președinte, Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România



EXEMPLUL PERSONAL
AUREL NEAȚU



I. Recunoaște personajul după indicii

Aveți mai jos câte trei indicii care se potrivesc unor personaje din istoria biblică.

Trebuie să identificați personajul despre care este vorba.

De exemplu:

Avem indiciile: grădină, șarpe și om – recunoști personajul – este vorba despre Eva!

Indicii:

1. inundații, curcubeu și porumbel – _____
2. frați invidioși, temniță și vise – _____
3. toiag, table de piatră și munte – _____
4. rugăciune, copil ascultător și preot care doarme – _____
5. păstor, pietricele și sabie grea – _____
6. robie, poruncă și groapă cu animale – _____
7. stea, iesle și daruri – _____
8. prietenie, boală și moarte,
mumie mișcătoare – _____
9. pescar, trădare și glas
de cocoș – _____
10. bătrânică darnică,
împletituri și înviere – _____

II. Ghicitori biblice

- a) Au fost trei din depărtare,
Dar atunci când au venit,
Aveau daruri fiecare
Pentru Pruncul ce-au găsit.
- b) El era un om bogat, vestit,
Cu prieteni mulți odată,
Dar când boala l-a lovit
Toți l-au părăsit deodată.
- c) Era doar un tinerel
Care se lupta cu urșii,
Dar avea curaj în el
De a-nvins și uriașii.

Răspunsuri: 1. Noe; 2. Iosif; 3. Moise;
4. Samuel; 5. David; 6. Daniel; 7.
Magii; 8. Lazăr; 9. Petru; 10. Tabita. II.
a) Cel trei magi, b) Iov, c) David.

**CITESC ȘI
DESCOPAR
ALINA
CHIRILEANU**



Alina Chirileanu este director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferințe.



Educație în orice vreme



UNIVERSITATEA
ADVENTUS

"De-a lungul întregii vieți, aleșii lui
Dumnezeu vor învăța continuu."

Ellen G. White, *Principiile fundamentale ale
educației creștine*, p. 350



Asistență
socială

Teologie adventistă
pastorală

Pedagogia
învățământului
primar și preșcolar

Școala Postliceală
Sanitară "Doctor Luca"
Cernica



021 369 53 50
0744 685 123
uadventus.ro

0744 157 723
fb.com/scoalapostliceala
drlucacernica



2021 A D M I T E R E

